

"MUTLAKA KAZANACAĞIZ" İRADESİ,
FAŞİZME KARŞI TOPYEKÜN MÜCADELEDEN GEÇER

POLİTİK-GÜNDEM / 3

Ülkemizde legal demokratik siyaset alanının sınırları, faşist sistemin dönemsel politikalarına göre çizilmektedir. Demokratikleşme söylemi ve pratiklerinin en küçük siyasi ve ekonomik krizde kırıntılarının dahi geri alınmaya çalışıldığı, bunun için azgınca saldırıldığı, kuruluşundan bu yana TC faşizminin karakteri gereğidir. Elbette ekonomik ve demokratik hak mücadelesi, sınıf mücadelesinin bir parçasıdır ama gerçek demokrasinin devrimle sağlanabileceği de akıllardan çıkarılmamalıdır.

Yeni Demokrasi

özgür gelecek için

25 HAZİRAN-9 TEMMUZ 2020 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 64 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK / 4

**TES'in Diğer Adı Soygundur!
Kıdem Hakkımızı Savunacağız!**

İşçi sınıfının en temel haklarına dönük saldırganlık karşısında direniş ve mücadele de kitlesel bir karakter kazanacaktır. Söylemeliyiz ki isyan rüzgarları toplanmaktadır! Baskı ve sömürünün sıkıştırdığı öfkeyle buluşmak, işçi sınıfıyla birleşmek her zamankinden önemlidir. Kıdem tazminatına yönelik saldırının sınıfın daha fazla gündemine oturacağı günleri adımlıyoruz.

MEŞA AZADİ / 8

**TC'nin Irak Kürdistanı Harekâtı ve
"Yine Dene Yine Yenil" Halleri!**

Mesud Barzani liderliğindeki KDP (Kürdistan Demokratik Partisi) ile iş birliğine dayanarak Irak Kürdistanı'nda tutunmayı ve yerleşmeyi hedefleyen Türk devleti, saldırılarını da bu temelde ele almaktadır. İşgal edilen bölgelere askeri üsler kurulmakta, yollar yapılmakta, hâkim tepeler kontrol altında tutulmaya çalışılmaktadır. Bu üslerin, TC askerlerinin, güvenliği görevini de KDP'ye bağlı peşmerge güçleri üstlenmektedir.

FAŞİST BARİKATLAR DİRENİŞLE AŞILIR!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU
çürümüş kapitalizmin "terörizm umacası"

15

KADIN
kadın cinayetleri politiktir çünkü sınıfsaldır! - 1

18

DÜNYA
Libya'da paylaşım savaşları

Partizan'ın 93. sayısı çıktı!

HABER MERKEZİ- Partizan dergisinin 93. sayısı çıktı. "Liberalizm, Marksizm ve Aydınlanma" ile "pandemi" konuları ile çıkan derginin sunu yazısı şu şekilde:

"Emperyalist-kapitalist sistemin krizler sarmalında boğuştuğu bir süreç içerisinde geçiyoruz. Koronavirüs salgınının derinleştiği kriz, dünya çapında ekonomik, siyasi ve askeri çelişkileri derinleştirdi. Sistemin her bir kurum ve işleyişini özelde ise burjuva liberalizmin devlete yüklediği sınıflar üstü misyonu deşifre ederek ilerleyen korona salgını tüm sınıfsal çelişkilerin de berrak bir yansıması oldu. Salgın sadece sistem, hâkim sınıflar ve devlet nezdinde üstü örtülü gerçekleri ortaya çıkarmakla kalmadı; komünistlerin, devrimcilerin ve genel olarak "sol", "sosyalistlik" adına söz eden politik yapıların ideolojik ve politik gerçekliğini de göz önüne serdi. Sokağa çıkma ve eylem yasakları gibi politikalar karşısında salgına ve aslında sisteme ve devlete yaklaşımlar da ayrışma gösterdi. Salgın karşısında "devleti" göreve çağıranlar olduğu gibi dayanışmacılığı ve balkonlarla sınırlı bir eylemi propaganda edenler de oldu. Her tarafından dökülen sisteme ekonomik modeller öneren ve "sosyal devlet"i arayan tartışmalar ideolojik alanda yaşanan savruluşun uç örnekleri oldu.

Komünistler ise sistemin krizini derinleştirmeyi ve açık hale gelen sınıfsal çelişkileri daha da keskinleştirmeyi esas alarak toplumsal bir devrimin zorunluluğuna ve bu devrimin imkânlarına odaklandılar. Başta işçi sınıfı olmak üzere halkın salgın karşısında "korumasız" olduğu, emek sömürsü, hak gaspı ve talanın hız kesmeden sürdüğü koşullarda politikayı duvarlar arkasına ve sanal dünyaya hapsetmek isteyen liberal-reformist yaklaşımlara karşı devrimci çizginin savunulması önemli bir yerde duruyordu. Dünyanın değişik ülkelerinde işçi sınıfı ve ezilen kesimlerin salgın koşullarında da mücadelesi ivme kazanırken özellikle belli ülkelerde Marksist-Leninist-Maoistlerin büyüttüğü halk savaşı, salgın ve onun tetiklediği çok katmanlı kriz karşısında izlenmesi gereken çizginin de somut

göstergesi oldu.

Lübnan, Şili, Fransa, Haiti ve daha onlarca ülkede kitleler salgının ekonomik ve politik faturasının işçi sınıfı ve halka kesilmek istenmesine karşı sokakları, alanları doldurarak toplumsal isyanın fitilini ateşledi. George Floyd'un polis tarafından boğularak öldürülmesinin ardından ABD'de siyahilerin öznesi olduğu isyan dalgası,

onlarca ülkede polis ve devlet terörüne karşı kitlesel eylemlerle karşılık buldu. Bu eylemler devlet terörü ve ırkçılığa karşı bir gelişim gösterse de içinde sisteme ve devlete karşı öfkenin potansiyelini taşıyordu.

Bu süreçte Türk hâkim sınıflarının saldırıları da dozajını arttırarak devam etti. Ekonomik sömürü, siyasi baskı ve yasaklar yoğunlaşırken salgının yarattığı toplumsal ihtiyaçlar faşist devleti ve onun hükümetini meşrulaştırmanın bir aracı yapılmak istendi. Halka ve muhalif kesimlere devlet zoru sürekli hissettirilirken faşist gruplar üzerinden de bir korku iklimi yaratılmak istendi. Komünistler bu faşist devlet zoruna karşı devrimci örgütlenme ve mücadeleyi, başka bir deyimle karşı zoru adres göstererek iktidarın yaşadığı yönetme krizini ve halk hareketinden duydukları korkuyu deşifre ettiler.

Bu dönemde ülkemizde de sokağa çıkma yasağı bahanesiyle devlet ve polis terörü artarak devam etti. Şovenist propagandalar eşliğinde özellikle Kürt ulusu ve legal-demokratik örgütlenmelerine karşı çok yönlü faşist kuşatma ve saldırı politikasının işareti verildi. Hâkim sınıflar ve onların dev-

leti Kürt ulusuna yönelik yoğunlaştırıldığı saldırılarla tüm halkı ve muhalif kesimleri susturmayı hedefledi. İşçilerin, köylülerin, gençlerin, Kürtlerin, kadınların ve bir bütün ezilenlerin hak arama mücadelesi ve talepleri devletin zor aygıtları ile bastırılmak istendi. Hâkim sınıflar tüm kuşatma, faşist propaganda ve fiziki saldırılarına karşın amaçlarına ulaşabilmiş değil. Salgına yaslanarak oluşturulan

proletaryanın sınıf bakış açısından yürütülecek ideolojik mücadele de önemini artırıyor.

Kaynağını burjuva Aydınlanmacılığı ve liberalizmden alan envaiçeşit politik tutum ve önerme, işçi sınıfı, halk ve ezilen kesimleri ideolojik olarak silahsızlandırmanın aktif bir aracı olarak kullanılıyor. Bu ideolojik saldırı devrimci yapılara da ciddi oranda sırayet ederek "komünist", "devrimci" söylemlerle harmanlanmış bir biçimde liberal-reformist çizginin üretilmesine olanak tanıyor. Devrimci mücadele adına kullanılan kavramlar, geliştirilen dil ve ortaya konan politik önermeler, farkında olunsun veya olunmasın, kaynağı burjuvazi olan, onun cephaneliğinden alınan Aydınlanmacı, liberal teorileri içinde barındırıyor. Tüm bu gerçeklik içerisinde, sınıf mücadelesinin en yoğun biçimde ideolojik alanda yürüdüğü bilinciyle bu sayımızda burjuva Aydınlanmacılığına ve liberalizme karşı bir dosyayı siz okurlarımızla paylaşıyoruz.

Bu sayımızda salgının derinleştiği ekonomik-politik krizi, bu kriz ve salgın karşısında komünistlerin yaklaşımını ortaya koyan "Emperyalizmin 'Normali' ve Korona Salgınıyla Oluşan Çok Katmanlı Kriz" ve "Egemenlerin Yönetememe Krizi Derinleşiyor, Salgının Bir Nefes Molası Olmasına İzin Vermeyelim, Mücadeleyi Yükseltelim!" başlıklı iki "güncel" yazı bulunuyor. Devamında "Liberalizm ve Aydınlanma İlişkisi", "Marksizm ve Aydınlanma ilişkisi", "Liberalizme Karşı Mücadelenin Bir Cephesi Olarak Özgürlük Sorunu" ve "Devrimci Sanat Liberalizme Karşı Bir Siperdir" başlıklı dosya konularımızı okuyucularımızın dikkatine sunuyoruz. Ele aldığı konu, kavram ve teorilerle birlikte günümüzde hâkim olan ideoloji ve düşüncelere karşı ideolojik bir saldırı amacını taşıyan bu dosyamızın, ülkemizdeki devrimci-demokratik hareketler özgülünde de ideolojik bir sorgulamaya vesile olmasını umuyor, ideolojik mücadelenin "içerde" ve "dışarıda" aktif bir biçimde yürütülmesi zorunluluğuna inanıyoruz.

Bir sonraki sayımızda buluşmak umuyoruz..."

“MUTLAKA KAZANACAĞIZ” İRADESİ, FAŞİZME KARŞI TOPYEKÜN MÜCADELEDEN GEÇER

Özellikle 2015 yılından bu yana Kürt Ulusal Hareketi'nin legal siyaset yapma koşulları neredeyse tamamen ortadan kaldırılmış, binlerce HDP'li siyasetçi tutuklanmıştır. Ulusal hareketin yerel seçimlerde kazandığı 65 belediyenin 45'i gasp edilerek kayyum atanmış, belediye başkanları keyfi gerekçelerle tutuklanmıştır. Kayyum atanmayan belediyelerle ilgili de soruşturma ve davalar ise halen devam etmektedir.

Son olarak Leyla Güven ve Musa Farisoğulları'nın vekillikleri düşürülerek tutuklanmasını Bahçeli'nin, “Meclisin ayıklanması” olarak değerlendirmesi, faşist devletin tarih boyunca gelen Kürt düşmanlığını özetlemektedir. Bu son tutuklamaları, bir darbe olarak değerlendirerek üç aylık demokratik mücadele programı hazırladıklarını açıklayan HDP'nin, 15 Haziran'da Edirne ve Hakkari'den “demokrasi ve adalet” talepleriyle başlattıkları milletvekillerinin yürüyüşü, egemenleri rahatsız etmiş, “gezi ruhunun canlanması” korkusuyla birçok kente giriş çıkışlar kapatılmıştır. Karşılama yapılan her kente halk ve vekillere pervasızca saldırılmış, halkın HDP milletvekillerini sahiplenmesi engellenmeye çalışılmıştır. Yürüyüş “Demokrasi ve Adalet” talebiyle 20 Haziran'da Ankara'da Meclis Parkı'nda yapılan basın açıklamasıyla ve “mutlaka kazanacağız” sloganlarıyla sonlandırılmıştır.

Tam da “Demokrasi ve Adalet” yürüyüşünün başladığı 15 Haziran'da faşist TC ordusu Maxmur'da bulunan sivil halkın yaşadığı mülteci kampına ve sonrasında gerilla alanları Şengal ve Kandil'in bir kısmına yönelik hava hareketi başlatmış, ardından Heftanin'e yaptığı kara hareketiyle (gerçeklik ise zaten var olan bir operasyonun sınırlarını genişleterek Heftanin'e girdik (!) çığırkanlığından başka bir şey değildir) bu saldırıların sadece “Meclis'i ayıklama” operasyonu değil topyekün saldırının bir ayağını oluşturduğunu yeniden gözler önüne sermiştir.

Ülkemizde legal demokratik siya-

set alanının sınırları, faşist sistemin dönemsel politikalarına göre çizilmektedir. Demokratikleşme söylemi ve pratiklerinin en küçük siyasi ve ekonomik krizde kırıntılarının dahi geri alınmaya çalışıldığı, bunun için azgınca saldırıldığı, kuruluşundan bu yana TC faşizminin karakteri gereğidir. Elbette ekonomik ve demokratik hak mücadelesi, sınıf mücadelesinin bir parçasıdır ama gerçek demokrasinin devrimle sağlanabileceği de akıllardan çıkarılmamalıdır. Bu anlamda, kayyum atamaları ve milletvekilliklerinin düşürülmesini “siyasi bir darbe” değil, sonrasında yaşananlarla birlikte faşizmin bir rutini olarak görmek gereklidir.

Yaşanan gelişmeleri tek başına AKP-MHP egemen bloğunun güç kaybı ve ömrünü uzatma hamleleri olarak değerlendirmek eksik kalacaktır. Böylesi bir değerlendirme bir yandan faşist Kemalist diktatörlüğün tarihsel Kürt düşmanlığını ve şovenist politikalarını gölgede bırakırken diğer yandan faşizmi AKP-MHP egemen bloğunun yönetim biçimine sıkıştırmak olacaktır ki, bu durum sisteme karşı mücadele hattını, araç ve yöntemlerini de silikleştirecek özelliğe sahiptir.

Büyük fotoğrafa bakıldığında, özellikle son yerel seçimlerde güç kaybı yaşayan Cumhuriyet İttifakı bloğunun bir hamlesi gibi görülse de saldırıların temelini egemen sistemin yaşadığı siyasi kriz oluşturmakta ve saldırılar bu temelde şekillenmektedir. Bilhassa Türk egemenlerinin Ortadoğu politikası ve ona bağlı olarak şekillenen bir Kürt politikası vardır. Kürt meselesinde faşizmin ideolojik ve ilkesel yaklaşımı Kürt ulusal haklarının ne pahasına olursa olsun tam hak eşitliğine kavuşmamasıdır. Kürt ulusunun ezilen bağımlı yapısının devam ettirilmesidir. Bu ilkesel tutumunun yanında Kürt ulusal haklarına yönelik kırıntılar ise bölgesel politikalara ve Kürt ulusal mücadelesinin boyutuna bağlıdır. Bugün bölgesel yönelimi ve çıkarları, Kürt ulusal mücadelesinin çökertilmesi ve topyekün ablukaya alınmasını içermektedir. Ancak yarın aynı bölgesel çıkarlar ve hesapların “havuç” politikasına dönmesini getirebilecektir. İşte tam bu dengesiz-

lik, ihtiyaçlar ve bölgesel çelişkilerden kaynaklı saldırı politikası aynı zamanda bir krizde sonucudur.

Yoksulluk ve açlığın tıpkı pandemi gibi hızla yayıldığı ülkemizde, faşist Kemalist diktatörlük, halka yönelik topyekün saldırganlığını gözaltılar, tutuklamalar, işkenceler, katliamlar, askeri operasyonlarla her cephede sürdürerek emekçi halka teslimiyeti, biat etmeyi dayatmaktadır. Elbette her kriz döneminde ilk başvurduğu çıkış noktalarından olan ırkçılık ve şovenizm, faşist diktatörlüğün yine en büyük dayanaklarından olmuştur.

Ekonomik krizle beraber iç ve dış politikada da ciddi kriz yaşayan Türk hakim sınıfları için süreç kriz yönetme sürecidir ve bu süreç saldırıların daha da azgınlaşacağını belirtilebilir.

LİBYA'DA İŞLER PEK DE İYİ GİTMİYOR

İç politika kadar dış politikada da çıkmazda olan Türk hakim sınıfları, özellikle Libya'da son yaşanan gelişmelerle köşeye sıkışmaktan kurtulma hamleleri içerisinde. Taraflar arasında taşların yerine oturtulmadığı Libya'da son olarak TC'nin desteklediği Serrac Hükümeti'nin Sirte çıkışıyla sular yeniden ısınmıştır. Hemen tüm taraflar açısından Sirte, kırmızı çizgi ilan edilmiş ve kozlar masaya serilmiştir. Süreci mutabakat çerçevesinde sürdürmeye çalışan TC ile Rusya'nın karşı karşıya gelmesinin ardından Fransa'da Hafter'i destekleyen çıkışıyla, TC ve desteklediği Serrac'a bir anlamda nota verirken, bir başka çıkış da Mısır'dan gelmiş ve “gerekirse olası bir operasyona hazırız” açıklaması yapılmıştır. Öte yandan İtalya'nın “sürecin siyasi diyalogla çözülmesi için uğraşyoruz” açıklamasına rağmen Hafter karşıtı konumlanmasını sürdürmesi Libya'da bölünmenin ve çatışmanın daha uzun bir dönem süreceğinin işaretlerindedir.

Burada esas olan özellikle Akdeniz'deki yeraltı kaynaklarını etkileyecek kritik noktaların hakimiyeti meselesidir. Bu anlamda İtalya ve Fransa arasındaki çelişkileri arttıracak hamleler, Türkiye ile Rusya ve Fransa arasındaki

ilişkileri de etkileyecek pozisyonlardır. Özellikle Rusya ile yaşanacak önemli ayrışmaların İdlib Mutabakatı'nı doğrudan etkileyeceği hesaba katıldığında Türk hakim sınıflarının ciddi bir sıkışma içerisinde olduğunu görmek gerekiyor. Serrac'a destek amacıyla gönderdiği kiralık askerleri Milli Suriye Ordusu ve TC ordusunun da kayıplar verdiği bir süreçte TC, mümkün mertebe sorunları masada çözmek istemektedir ancak kural belirleyen olarak. Bunu belirleyecek olan ise kısa vadede Serrac'ın Sirte hamlesi olacaktır. Özellikle Rusya'nın Curfa'yı askeri üs, Sirte'yi de deniz üssü yapma planlarının tartışıldığı bir süreçte Serrac'ın Sirte hamlesi, sadece Libya'yı etkilemeyecektir. ABD için tüm bölgede daha kullanışlı bir uşak olma uğraşı TC'nin diplomatik alanda ve sahada elde ettiği kazanımlarla ilintilidir. Bu eksende Rusya ile olan ilişkileri güç dengeleri hesap edildiğinde oldukça tehlikeli bir ısınmaya işaret etmektedir. ABD'nin Türk devletine verdiği destek, ön açıcı konumlanış hatta kimi söylemlere göz kapamasının nedeni TC'nin her riski göze alan çelişki ve çatışma ortamının göbeğine oturma hevesidir. Bu da Rusya ile çatışma alanlarının sürekli genişlemesi şeklinde gerçekleşmektedir.

Yaşanan gelişmeler, bütün dünyada ve ülkemizde sokakların daha da ısınacağını sinyallerini vermektedir. Koronavirüs salgınının da etkisiyle yaşanan ekonomik ve siyasal krizin sonuçlarının çok daha yıkıcı olacağı ve bunun en başta da işçi sınıfı ve emekçi halkı vuracağı gün gibi açıktır. “Nefes alamıyoruz” çığlıklarının hızla yayıldığı dünyanın sokakları yangın yerine dönmektedir. Bunun ivme kazanması gelişmelerin ve çelişkilerin seyrine bakıldığında görülebilir. Zira emperyalist-kapitalist sistem büyük çaplı ve çok katmanlı bir ekonomik-siyasi ve sosyal kriz içindedir. Bunun emekçilere faturası ise oldukça ağır olacaktır. Bu tabloda azıyla yetinmek, iyileştirmeye tatmin olmak, sınırları belirlenmiş bir sistemciliğe mahkum kalmak ezilenlerin çelişki ve hareketine uyumsuz bir konumlanma demektir. Bu konumlanma reddedilmelidir ve devrimci iktidar perspektifi ile yönelim belirgin kılınmalıdır.

TES'İN DİĞER ADI SOYGUNDUR! KIDEM HAKKIMIZI SAVUNACAĞIZ!

Koronavirüs salgını ile birlikte daha da yaygınlaşan güvencesiz, sağlıksız ve ağır çalışma koşulları hakim sınıfların "ya ölüm ya üretim" dayatmasıyla vücut buluyor. Salgın fırsata çevrilmiş, çöken ekonomiyi ayakta tutmak için işçiler gasp edilen haklarıyla sömürünün içine itilmiştir. Her şey üretimin ve sömürünün devamlılığını sağlamaya yöneliktir. İşyeri güvenliğini ve sağlığını her zaman için maliyeti artıran kalemler arasında gören patronlar salgın günlerinde de kâr ve üretim için canını yok saydığı işçileri ağır çalışma koşulları altında üretime zorlamıştır. Direniş ve mücadelelerle kazanılan bütün haklar saldırıların menziline sokulmuştur. Sendikal haklardan kıdem tazminatına uzanan kazanılmış haklara epeydir göz dikilmiş, gasp etmenin fırsatları kollanmıştır.

Kıdem tazminatı hakkına yönelik saldırıyla neredeyse gündemden düşürül-meyerek eski bir defterin kapatılması planlanmaktadır. Kıdem tazminatıyla ilgili yapılmak istenen ne varsa dünden bugüne devretmektedir. Bu özelliğiyle kıdem tazminatı hakkının gasbedilmek istenmesi işçi sınıfına yöneltilmiş temel saldırılardan birisi durumundadır. 12 Eylül AFC'sinden hemen sonra komprador burjuvazinin "paşalardan" yapılması için sıraladıkları "taleplerin" başında kıdem tazminatının gasp edilmesi gelmektedir. Vehbi Koç'un Kenan Evren'e yazdığı mektupta kıdem tazminatı karşılıklarının kurulacak bir fonda toplanarak özel sektör yatırımları için düşük faizle kullanılmasını istemektedir. Kıdem tazminatının gasp edilmesine yönelik kurulan hayaller "kırk yılı" aşmıştır. 12 Eylül faşizmi ve hakim sınıfların değişen "iktidarları" boyunca kurulan bu hayal hep canlı tutulmuştur. 12 Eylül koşullarında yapılamayan yeniden yapılmak istenmektedir. Hakim sınıfların çıkarları doğrultusunda kıdem tazminatı hakkını ortadan kaldırmayı hep önceliklemiştir fakat dün olduğu gibi bugün de başaramayacaktır.

Kıdem tazminatı işçi sınıfının patronlara karşı kazanılmış haklarından birisi olarak sömürü düzeni içerisinde yaratılan "güvence"dir. Hakim sınıflar tarafından gasp edilmeye, patronlara peşkeş çekilmeye çalışılarak bu güvence ortadan kaldırılmak isteniyor. Hakim sınıflar, patronlar ve dümen suyundaki sendikal bürokrasi eliyle haklarından yoksun bırakılan işçi sınıfının saldırı altındaki haklarının en temel olanıdır. İşçi sınıfı, sendikal örgütlenme ve çalışma yaşamına yöneltilen sınırsız saldırıların hedefindedir.

İŞÇİ SINIFININ EN TEMEL HAKLARINA SALDIRININ YENİ ADI TES!

"Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi"nin işçiler için en bilinen adı soygundur. İşçi ve emekçilerin 30 günlük kıdeminden 12 gününü kaybedeceği, kıdem birikiminin ise enflasyon karşısında eriyip yok olacağı ve sadece ekonomik kayıp ve yıkımla sonlanmayacak bir saldırdır. Şimdilik eller havaya diyerek soyguna başlayan patronlar devamında teslim olmayı, ne var ne yoksa çalmayı istemektedir. Ekonomik kriz

daralmış, işçi ve emekçi sınıfların tepkisi, öfkesi sıkışmıştır. Kıdem tazminatı hakkına, dolayısıyla iş ve yaşam güvencesi sayılan en temel hakka yönelik saldırılar sessizlikle karşılanmayacaktır.

Hakim sınıfların elinde sopadan, işçi sınıfının ise direniş ve mücadeleden başka seçeneği kalmamıştır. Kıdem tazminatı gasbının önüne geçilmesi de dahil en temel haklara erişmenin yolu direniş ve mücadeleden geçmektedir. İşçi sınıfını kontrol altında tutmanın dışında başka bir işlevi olmayan sendikal bürokrasi ağları da bu direniş ve mücadeleyle yırtılacaktır. İçinden geçeceğimiz günler saldırılar karşısında mevzilenmeyi, kıdem tazminatına yönelik saldırıyı sokakta karşılamayı gerektirmektedir.

Salgın koşulları neredeyse toplumun her kesiminin taleplerini, acil sorunlarını görünür kılmıştır. İşçi sınıfının en temel haklarına dönük saldırganlık karşısında direniş ve mücadele de kitlesel bir karakter kazanacaktır. Söylemeliyiz

ki isyan rüzgarları toplanmaktadır! Baskı ve sömürünün sıkıştırdığı öfkeyle buluşmak, işçi sınıfıyla birleşmek her zamankinden önemlidir. Kıdem tazminatına yönelik saldırının sınıfın daha fazla gündemine oturacağı günleri adımlıyoruz.

İşçi sınıfının iş ve yaşam "güvencesinin" gasbına mücadeleyle tavır almaya hazırlanıyoruz. İşçi sınıfının en temel haklarına yönelik saldırılar üzerinden toplumun ezilen tüm kesimleriyle birleşmesini, tepkinin, öfkenin sınıf mücadelesinin kanallarında toplanmasını istiyoruz. Öyleyse yapacaklarımız sıralanmış demektir! Mücadelenin üzerinde yükseleceği talepleri en önde haykırınlar olacağız. İşçi sınıfıyla, toplumun ezilen, horlanan, yok sayılan tüm kesimleriyle birleşerek direniş ve mücadelenin ufku devrim kıvılcımını düşüreceğiz.

Kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesi bu saldırıların level atlayarak işçi sınıfının köleleştirilmesini amaçlamaktadır. İşçiler için iş güvencesi, emeklilik hakkı olan kıdem tazminatının gasp edilmesi sadece patronların kabaran iştahını yatıştırmayacak yeni saldırıların da önünü açacaktır. İş güvencesi ortadan kaldırılacak, emeklilik hakkı gasp edilecek, güvencesizlikten başka bir seçenek bırakılmayacaktır. Güvencesiz ve esnek çalışma, taşeronlaştırma olduğundan daha fazla çalışma rejimi haline getirilecektir. Kıdem tazminatının gasbıyla hakları elinden alınmış, örgütsüzlüğe mahkum edilmiş, koşulsuz sömürünün dişlileri arasında öğütülen bir sınıf yaratılmak istenmektedir. Bugün bahsini ettiğimiz gasp "Tamamlayıcı Emeklilik Sigortası" adıyla eski bir hayalin "yeniden" karşımıza çıkarılmasıdır.

koşullarında kıdem tazminatının gasp edilmek istenmesi çöken ekonomiye acil kaynak yaratma telaşındandır. Ekonominin çarkları işçilerin en temel hakları gasp edilerek döndürülebilir, krizin ağırlaşan yükü egemenler için ancak böyle hafifletilebilir. Patronlar en iyi bildikleri yoldan sömürüyü ve hakları saldırı altında tutarak ekonomiye kaynak yaratmak istiyor. Salgınla birlikte soygundan başka adı olmayan kriz koşullarından çıkışın karpısı aralanmak isteniyor.

Sendikal bürokrasi, işçi sınıfını "teselli" eden "kırmızı çizgi" ilanıyla kıdem tazminatını ortadan kaldırmayı hesaplıyor. Hakim sınıfların ve patronların yaptıkları tüm hesapların aksine kıdem tazminatına yönelik saldırı işçi sınıfının mücadeleye yeni bir sayfa açmasına vesile olacaktır. İşsizliğin, sefaletin, güvencesizliğin ve ağır çalışma koşullarının dayandığı sınırlar

TC'nin hava saldırılarında 6 kişi hayatını kaybetti

HABER MERKEZİ- TC'nin Şeladizê kırsalında gerçekleştirdiği hava saldırısında 5 kişi yaşamını yitirdi. Bradost'ta yapılan bombardımanda bir KDP peşmergesi hayatını kaybetmişti.

Rojnews, TC'ye ait savaş uçaklarının Duhok'un Amediye ilçesine bağlı Şeladizê Belde kırsalında köyleri bom-

baladığını ve 5 kişinin yaşamını yitirdiğini duyurdu. Haberde, saat 11.00 sularında savaş uçaklarının Sîda köyünde halka ait bir aracı bombaladığı kaydedildi. Köylülerin aktarımına dayandırılan haber-

de, bombardıman sonucu Demokrat Omer İsmail, Emin Selah, Azad Mehdi, Ebas Adem, Deman Umer adlı 5 kişi yaşamını yitirdi.

Bazı kaynakların da bombardımanda 5 kişinin yaşamını yitirdiği ve bunlardan 3'ünün kardeş olduğunu aktardığı haberine yer verdi.

Bombardımanı protesto eden Şeladizê halkına KDP asayişli saldırı

HABER MERKEZİ- TC ordusunun gerçekleştirdiği hava saldırıları sonucu hayatını kaybeden 5 kişi için Şeladizê'de cenaze töreni için toplanan binlerce kişiye KDP "asayişli" saldırı. Halkın taşlarla karşılık vermesi üzerine çatışmalar başladı. Yer yer silah sesleri de yükseldi.

KDP asayişinin saldırısı sonucunda çok sayıda kişi çeşitli yerlerinden yaralandı.

Şeladizê halkı işgalci TC devletinin üssüne doğru harekete geçti. Asayiş güçleri ise TC üssünü korumak için çok yoğun şekilde tedbirler aldı. Halk sık sık "Bijî berxwedan bimre Erdoğan" sloganı attı.

Nusaybin Belediyesi Eşbaşkanı Kaya'ya 16 yıl hapis cezası verildi

HABER MERKEZİ- Tutuklu HDP'li Nusaybin Belediyesi eski Eşbaşkanı Sara Kaya'nın yargılandığı davada mahkeme Kaya'ya 16 yıl hapis cezası verdi.

Mardin'in Nusaybin ilçesinde 13 Ocak 2017 tarihinde evine yapılan baskınla gözaltına alındıktan sonra tutuklanan ve yerine kayyum atanan Nusaybin Belediyesi eski Eşbaşkanı Sara Kaya'nın yargılandığı davanın karar duruşması görüldü.

Mardin 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmaya, "Devletin birlik ve bütünlüğünü bozmak", "Örgüt üyesi olmak" ile birçok iddia ile yargılanan Kaya, tutuklu bulunduğu Tarsus T Tipi Kapalı Hapishanesi'nden SEGBİS aracılığıyla katıldı.

Mütalaaya karşı savunma yapan Kaya, iddiaları reddederek dosyanın kendisine kurulan bir kumpas olduğunu söyledi. Kaya, delillerin şu an işkence ve yağma suçlaması ile tutuklu olan dönemin Nusaybin TEM Şube Amiri Ünal Uyar tarafından hazırlandığını ifade etti. Kendisinin bir an olsun kaçma düşüncesinde olmadığını belirten Kaya, beraat kararı verilmesini istedi. Daha sonra savunma yapan avukatlar Kaya'nın hakkında beraat kararı verilmesini istedi.

Mahkeme Kaya'nın üzerine atılı "Devletin birlik ve bütünlüğünü bozmak" iddiasının unsurlarının oluşmadığı ancak "Örgüt üyesi olmak" iddiasıyla 9 yıl hapis cezası verdi. Mahkeme daha sonra cezada artırıma giderek, Kaya'nın cezasını 13 yıl 6 aya yükseltti. Mahkeme Kaya'ya "Görevini kötüye kullanma" iddiası ile 6 ay, "Halkı kin ve düşmanlığa tahrik etmek" iddiası ile de 2 yıl hapis cezası verdi.

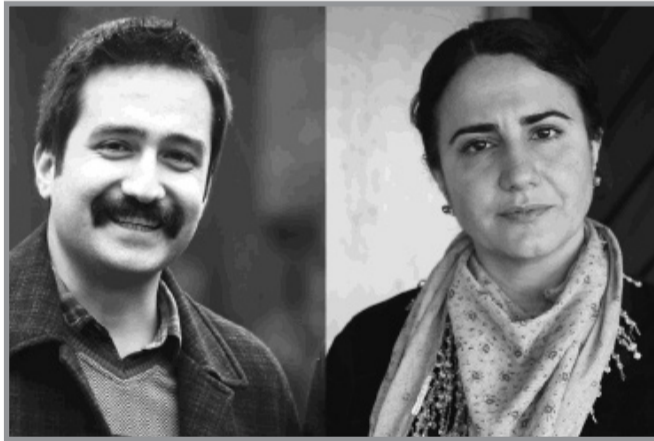
Ölüm orucundaki avukatların durumu kötüleşiyor

HABER MERKEZİ- Halkın Hukuk Bürosu (HHB) üyesi avukatları Ebru Timtik ve Aytaç Ünsal'ın tutuklu buldukları hapisanelerde, "adil yargılanma" talebiyle başlattıkları ölüm orucu eylemi sürüyor.

Avukatlardan Timtik'in adil yargılanma talebiyle başlattığı eylemi 172, Ünsal'ın ise 141'inci gününe girdi. Ölüm orucundaki avukatlarla en son 20 gün önce kapalı görüş gerçekleştiren Avukat Didem Baydar Ünsal, iki ismin de sağlık durumlarının kötü olduğunu ve konuşmakta zorlandıklarını paylaştı.

Av. Ünsal, Aytaç Ünsal'ın tükürük

salgısında artış ve ağzında yaraların çıktığını belirtti. Ünsal, eşinin sağlık durumunun iyi görüldüğünü, ancak

uzun süredir besleyici gıda alamamasından kaynaklı vücudunda gözle

görülür değişikliklerin olduğunu ifade etti. Ünsal, eşinin 4 ay içinde 79 kilodan 61 kiloya düştüğünü aktardı.

Ölüm orucundaki Timtik'in ise görüşe yüzünde maskeyle geldiğini kaydeden Ünsal, "Maskeyi çıkardığında yüzünün de bedeni kadar incecik kaldığını gördüm. Önceki haline göre çok zayıf duruyordu. Yavaş konuşuyor ve hareket ediyordu. Ağzındaki yaralar onu zorluyor gibiydi. En son bir hafta önce

tartıldığını ve kilosunun 43 çıktığını söyledi" dedi

En az 6 tutsak koronavirüs nedeniyle hayatını kaybetti

HABER MERKEZİ- Hapishanelerde pozitif çıkan koronavirüs vakalarını ve ölümleri uzun süredir gizleyen

Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü hapishanelerdeki salgın durumuna ilişkin rapor yayınladı. Salgın döneminin başından bu yana aldıklarını iddia ettikleri önlemlerle tutsaklar üzerindeki tecrit koşullarını yoğunlaştıran kurum, yayınladığı raporda 6 tutsağın virüsten öldüğünü itiraf etmiş

oldu. Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü

hapishanelerde salgın sürecinde 374 tutsağa koronavirüs bulaştığı, 6 tutsağın da yaşamını yitirdiğini söyledi. "Kovid-19 Pandemi Sürecinde Ceza İnfaz Kurumları" başlıklı rapora göre, hapishanelerde 75'i aktif hasta olan 452 kişide koronavirüs tespit edildi.

"Kovid-19 Pandemi Sürecinde Ceza İnfaz Kurumları" başlıklı rapor, salgına karşı hapishaneler müdürlüğünün aldığı iddia ettiği "önlemlerle" dolu.

"Hasan Ataş Devrim Bayrağını Taşıma Kararlılığımızdır!"

HABER MERKEZİ- ikk-online1.net sitesinde yer alan habere göre TKP/ML-TİKKO Dersim Bölge Komutanlığı "Hasan Ataş Devrim Bayrağını Taşıma Kararlılığımızdır!" başlıklı açıklama yaptı. Açıklama şu şekilde;

"Hasan Ataş Devrim Bayrağını Taşıma Kararlılığımızdır!

Türk, Kürt ve Çeşitli Milliyetlerden Halkımıza;

Türk hakim sınıflarının, halka devrimci, komünist ve yurtsever güçlere yönelik savaş politikası şiddetlenerek sürdürülmektedir.

tanı'ndaki gerilla mücadelesini bitirme hevesiyle askeri operasyonlarını yoğunlaştırmaktadır. Elbette tüm bu saldırılara karşı esas olan komünist, devrimci ve yurtseverlerin direnişidir. Bunun en açık kanıtı, faşizme karşı verilen mücadelede toprağa düşen ölümsüzlerimizdir. Son olarak partimiz TKP/ML önderliğinde yürüttüğümüz gerilla savaşında bir yoldaşımızı daha toprağa verdik.

2 Haziran 2020 tarihinde Dersim Ovacığına bağlı Büyükköy-Hacıbirim mezarı yakınlarında saat 19:45 sıralarında bir gerilla birliğimiz düşman güçlerinin pususuna düşmüştür. Aç-

mıştır. Gerilla yaşamında emekçiliği, fedakarlığı ve zor zamanlarda görev alma isteği ile öne çıkmış, her türlü zorluğa rağmen mücadeleyi sürdürme ısrarında olmuştur. Birçok eylem çalışmasında görev alan Şerzan yoldaş 12 yoldaşımızın ölümsüzleştiği 24 Kasım 2016 operasyonunun ardından, görev ve sorumluluk alma çağrısına yanıt olmuş ve birim komutanı görevine getirilmiştir.

2017 yılında parti saflarında yaşam bulan sağ- tasfiyeci, savaş kaçınıcı hizbe tavır alarak partiye bağlılığını gösteren Şerzan yoldaş, ölümsüzleştiği çatışmada gösterdiği cesaretle de yoldaşlarına örnek olmuştur.

Şerzan yoldaşın ölümsüzleşmesi, mücadele azmimizi arttırmakta, estirilen tasfiyeci-reformist rüzgara karşı, devrim bayrağımızı taşıma kararlılığımızı arttırmaktadır. Ölümsüzleşenlerimiz faşizmin saldırıları karşısında nasıl bir duruş gösterilmesi gerektiğinin ifadesidir. Faşist Türk devletinin her alandaki kuşatması, saldırı ve savaş büyütülerek dağıtılacaktır. Ölümsüzleşenlerimizin çağrısı da budur. Bu çağrının anlaşılması halk ordusu saflarında savaşmak, bu savaşın bir parçası olmak, ölümsüzleşenlerimizin devrettiği bayrağı, devrettikleri yerde sahiplenmektir.

Yeni Demokratik Devrim, sosyalizm ve komünizm hedefiyle yarım asra yaklaşan savaş bayrağı yükseklerde taşınmaya devam edilecek. Ölümsüzleşenlerimizden aldığımız güç ile gerilla savaşımız partimiz önderliğinde yürüttüğümüz Halk Savaşı'mız faşizmin korkusu olmaya devam edecektir.

Şerzan (Hasan Ataş) Yoldaş Ölümsüzdür!

Yaşasın Halk Savaşı!

Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordumuz TİKKO, Gençlik Örgütümüz TMLGB

TKP/ML – TİKKO Dersim Bölge Komutanlığı

Haziran 2020"

Ne Demiştiniz?

Hasret kalmak mı dediniz?

Yahut özlemek.

Biliriz elbette;

Anadan, babadan, Dosttan, kardeşten Sıladan, yardan uzak.

Elbette

Biliriz ayrılığı.

Aç kalmak mı!

Tek ve son dumanı, Ölesiye açken üstelik. Arkadaşa vermek.

Evet, doğru

Yaptık böyle!

Hiç lokmasız

Aç kaldığımız da oldu

Aylarca hem de

Biliriz...

Ölmek mi sonraki?

İnsanca yaşamak uğruna değil mi?

Evet, evet

En iyilerimiz yaptı bu dediğinizi

Binlerce kere hem de

Evet.

Yapıyor bunu, bugün de

En iyilerimiz.

Daha başka ne demiştiniz?

Gülmek mi ağız dolusu,

Evet

Öylesi anlar da oldu.

Doğru, ağlamak da var,

Onu da biliriz.

Sevmek,

Nefret etmek.

Doğru, doğru, korkmak da var.

Evet, onu da biliriz.

Daha bir çoğunu

Biliyoruz, evet.

Yenilmek?

Evet doğru yenilmek de var.

Bir çok defa...

En beterlerini

Yaşadık!

Onu da biliyoruz.

Son olarak ne dediniz?

Zafer mi?

Evet,

Onu da duymuşluğumuz var.

Yo , hayır yaşamadık

Dinledik daha çok!

Evet,

Yaşayacağız, hiç kuşkusuz!

Hasan Ataş [Şerzan] - 2018

Siyasal özgürlükler, demokratik haklar gün geçtikçe daraltılmakta gelişen her türlü muhalefet faşist terörle ezilmeye çalışılmakta, milliyetçiliği ve şovenizmi kışkırtmasıyla başta Kürt ulusu olmak üzere tüm azınlık ulus ve milliyetler üzerindeki milli baskı zulüm politikası ağırlaştırılmaktadır.

Halk üzerinde baskı ve denetim uygulamalarıyla tüm ülke adeta açık bir hapishaneye çevrilmiş durumdadır. Tüm bu saldırıların bir parçası olarak direniş odaklarına yönelik ağır bir tasfiye politikası da devrededir. Bir yandan yayılmacı heveslerini gerçekleştirmek için Suriye ve Irak Kürdistanı emperyalist efendilerinin desteğiyle işgale girişen faşist Türk devleti, diğer yandan Türkiye Kürdis-

lan ilk ateşin ardından yoldaşlarımız ile düşman güçleri arasında çatışma başlamış, bu çatışma sırasında Şerzan (Hasan Ataş) yoldaş ölümsüzleşmiştir. Birlikteki diğer yoldaşlarımız ise çatışmayı sürdürerek güvenliğini almayı başarmıştır. Yakın mesafeden yaşanan çatışmada düşmanın ölü ve yaralıları konusunda net bilgiye ulaşılamamıştır. Çatışma sonrası düşman güçleri keşif uçakları ve zırhlı araçlar eşliğinde bazı köylüleri de göz altına alarak alandan çekilmiştir.

1990 Hatay-İskenderun doğumlu olan Şerzan yoldaş aslen Dersim-Mazgirtliydi. İzmir'de üniversitede okuduğu dönemde, TMLGB saflarında örgütlenen Şerzan yoldaş, 2010 yılında TİKKO saflarına katıl-

Halk Savaşçısı Hasan Ataş yapılan etkinliklerle anıldı

HABER MERKEZİ- 2 Haziran günü TC ordusuyla girdiği çatışmada ölümsüzleşen Halk Savaşçısı Hasan Ataş yapılan etkinliklerde anıldı. İstanbul ve Avrupa'nın birçok kentinde yapılan etkinliklere devrimci, demokrat ve yurtsever kamuoyu katılım sağladı.

İSTANBUL

Hasan Ataş (Şerzan) İstanbul'da Partizan tarafından düzenlenen etkinlikle anıldı. Etkinlik salonuna "Halk Savaşçısı Hasan Ataş Ölümsüzdür" yazılı pankart ve Partizan flamaları asıldı.

Partizan temsilcisi etkinlikte söz alarak, faşizmin başta gerilla alanları olmak üzere tüm işçi sınıfı ve ezilenlere topyekün imha saldırısıyla yöneldiğini belirtti. "48 yıl önce Dersim dağlarından, Amed Zindanları'ndan, Şehremin'den tutuşturulan ateşi kan-kan pahasına harlayanların kavgası, nihai zafere kadar, aynı fedakarlık ve aynı gözü karalıkla sürdürülecektir" dedi.

"DEVİRİM VE KOMÜNİZM ŞEHİTLERİNİ ANMAK, ONLARIN SÜRDÜRÜCÜSÜ OLMAKTIR"

Hasan Ataş'ın kavgaya, mücadeleye ve ölümsüzleşen yoldaşlarına dair kalemeye aldığı şiirler yoldaşları tarafından okundu.

Şiir dinletisinin ardından anma etkinliğine katılan devrimci kurumlardan Sosyalist Meclisler Federasyonu (SMF) adına bir konuşma gerçekleştirildi. SMF temsilcisi Hasan Ataş şahsında tüm devrim ve komü-

nizm şehitlerini anarak başladığı konuşmasında, "devrim ve komünizm şehitlerini anmak, onların sürdürücüsü olmaktır" dedi.

Devrimci Öğrenciler Birliği (DÖB) adına yapılan konuşmada, dağlarda, fabrikalarda, okullarda; kavgada ölümsüzleşenlerin mücadelelerinin devamcısı olmak gerektiği ifade edildi.

HASAN ATAŞ AVRUPA'DA DÜZENLENEN ETKİNLİKLERLE ANILDI

2 Haziran günü Dersim'in Ovacık ilçesi kırsalında faşist TC'nin kolluk güçleriyle girdiği çatışmada şehit düşen TKP/ML-TİKKO gerillası Hasan Ataş (Şerzan) Avrupa'nın birçok kentinde yapılan etkinliklerle anıldı.

Yapılan anmalarda devrim ve komünizm mücadelesinde şehit düşenler uğruna saygı duruşu yapıldı. TKP/ML-MK-SB tarafından Hasan Ataş için yapılan açıklama ve yine Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri'nin yaptığı açıklamalar okunurken, hazırlanan sinevizyon gösterimi yapıldı.

Yapılan anma etkinliklerine birçok devrimci, demokrat kurum da katkı olarak destek verdi.

ALMANYA

Almanya'nın Nürnberg bölgesinde 7 Haziran günü Partizan tarafından bir anma gerçekleştirildi.

Anma, Hasan Ataş şahsında tüm dünyada ve Türkiye'de toprağa düşerek ölümsüzleşen devrimci ve komünist-

ler anısına "Yoldaş seni anacağız" marşının çalındığı saygı duruşuyla başladı. Yapılan açıklamaların okunması ve sinevizyonun gösterilmesinden sonra anma sona erdirildi.

Aynı gün Stuttgart kentinde de Partizan tarafından bir anma etkinliği gerçekleştirildi.

HOLLANDA

14 Haziran günü Hollanda'nın Zandam şehrinde Hollanda Partizan tarafından bir anma etkinliği yapıldı.

Anmada Hasan Ataş ve PKK-MK üyesi Kasım Engin şahsında ulusal kurtuluş mücadelesi, devrim, sosyalizm ve komünizm davasında ölümsüzleşenler için saygı duruşu yapıldı.

Sinevizyon gösterimi ile devam eden anmada daha sonra, TKP/ML MK-SB ve Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri (PŞTA)'nın yaptığı açıklamalar okundu.

BELÇİKA

Hasan Ataş, Belçika'nın Liege şehrinde Belçika Partizan tarafından düzenlenen etkinlikle anıldı.

Etkinlik TKP/ML MK-SB ve Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri'nin açıklamalarının okunmasının ardından sinevizyonun gösterimi yapıldı.

Etkinlikte Hasan Ataş yoldasın afişimizde yer alan fotoğrafını kendisinin çektiğini belirten fotoğraf ve ses sanatçısı Hemîd Ürmîyê söz alarak fotoğrafın çekildiği an ile ilgili anılarını paylaştı ve yoldasın ölümsüzleşmesinden derin üzüntü duyduğunu ifade ederek sözlerini tamamladı. Etkinliğe Halk Cephesi ve Kürt Ulusal Hareketinden temsilciler de katılarak destek sundular.

Yapılan konuşmaların ardından kısa bir müzik dinletisi verilerek anma etkinliği sonlandırıldı.

İSVİÇRE

İsviçre Partizan tarafından İsviçre'nin Zürih ve Basel şehirlerinde birer anma etkinliği gerçekleştirildi.

TKP/ML MK-SB ve Partizan Şehit ve

Tutsak Aileleri'nin yapmış olduğu açıklamalar okundu. Etkinliklerde Hasan Ataş'ın görüntülerinin de yer aldığı sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyon gösteriminin peşine Şerzan yoldaşın, şehit yoldaşlar için yazdığı şiiri yoldaşları tarafından okundu.

AVUSTURYA

Avusturya'nın Viyana, Innsbruck, Linz, Wörgl ve Neunkirchen bölgelerinde de anma etkinlikleri düzenlendi. Kitlesele katılımın sağlandığı etkinliklere birçok Türkiyeli örgüt ve Avusturyalı örgütler de katılarak destek verdiler.

İNGİLTERE

İngiltere'nin Londra şehrinde de 14 Haziran günü bir anma gerçekleştirildi.

Saygı duruşunun ardından TKP/ML MK SB'nin açıklaması okundu. Daha sonra Hasan Ataş'ın da görüntülerinin yer aldığı sinevizyon gösterimi ilgiyle izlendi.

Sinevizyon gösteriminin ardından Kürt Halk Meclisi temsilcisi bir konuşma yaptı. Konuşmasında ölümsüzleşenlere layık olmak gerektiğini söyledi ve mücadelelerine her yerde sahip çıkma çağrısı yaptı.

Konuşmanın ardından anma sona erdi.

FRANSA

Fransa'nın Paris ve Strasburg kentlerinde anma etkinlikleri gerçekleştirildi.

Anmalarda, TKP/ML MK-SB'nin "Düşleri Sınırsız, Yaşamları Sonsuz, Kavgaları Amansız Olanlara; Hasan Ataş Yoldaş Halk Savaşının Kararlılığıdır!" başlıklı açıklaması ve PSTA'nın açıklaması okundu ve sinevizyon gösterimi yapıldı. Anmalara dost, devrimci kurumlar da katılarak destek verdiler.

İSVEÇ

İsveç'in Malmö kentinde de 8 Haziran günü bir anma etkinliği yapıldı. Saygı duruşu ve yapılan açıklamaların okunmasının ardından sinevizyon gösterimi yapıldı.

TC'nin Irak Kürdistanı Harekâtı ve "Yine Dene Yine Yenil" Halleri!

Faşist diktatörlük içeride ve dışarıda yarattığı saldırganlık politikalarıyla içerisinde bulunduğu konsantre krizi aşmaya, üstünü örtmeye çalışıyor. Libya'da Serrac hükümetine verdiği desteği arttıran (lojistik, askeri vb.), İdlib'e yığınak üstüne yığınak yapan, Irak Kürdistanı'nda işgal alanlarını genişletmeyi hedefleyen devlet, içeride ise bekçilerin, polislerin yetkilerini arttıran yasalarla ülkede oluşacak bir hareketlenmeyi kontrol altında tutmak istiyor.

Geçtiğimiz günlerde Irak Kürdistanı'nda bulunan Xakurke alanına yönelik işgal harekâtı başlatılan ve Bradost bölgesinin bir bölümünü işgal eden TC devleti, bu saldırılarını yoğunlaştırarak ve bir üst boyuta taşıyarak sürdürüyor. 15 Haziran 2020 tarihinde "cumhuriyet tarihinin en büyük hava harekâtı" olarak lanse edilen bir bombardımanla Heftanın alanına dönük kara operasyonu başlatılmış oldu. Düzenlenen hava harekâtında Mahmur, Şengal, Heftanın, Zap ve Xakurke bölgeleri savaş uçakları tarafından bombalandı. Tarihte defalarca kez soykırıma uğrayan Ezidilerin yaşadığı Şengal, binlerce mültecinin yaşadığı Mahmur Kampı da bombalanan yerler arasındaydı. Suriye Kürdistanı'nda Efrin, Girê Spi, Serêkaniyê işgalleri, Irak Kürdistanı'nda bulunan Hakurke, Bradost, Behdinan işgal saldırılarıyla Türk devleti Kürt ulusal mücadelesine dönük imha politikalarına süreklilik kazandırmış durumdadır. Kürt ulusal mücadelesinin askeri gerilla güçlerini hedefe koyan TC devleti, "Pençe" ve "Kartal" dedikleri operasyonlarla Mahmur, Heftanın ve Şengal'i de işgal etmek istemektedir.

TC devletinin ortalama 5-6 yılda bir (seçimlere ya da kitlelerin şoven duygularına göre değişiklik gösterebilir) Irak Kürdistanı'na düzenlediği kara operasyonları, çözüm sürecinin ardından son yıllarda işgal harekâtına dönüşmüştür. Bilinmektedir ki TC devletinin uzunca bir süredir bölgede başlattığı harekâtlar kalıcı işgallere dönüşmektedir. Faşist TC devleti, Irak Kürdistanı'ndan Türkiye Kürdista-

nı'na geçiş yollarını işgal ederek "en iyi savunma saldırısıdır" anlayışıyla harekete geçmiştir. ABD'nin 11 Eylül saldırısının ardından ortaya koyduğu "önleyici savaş konsepti", TC devleti tarafından benimsenerek sürdürülmektedir. Bu konsept ile savaşı kendi coğrafyasının dışına taşımaktadır.

TC-KDP İLİŞKİLERİ VE SÜRDÜRÜLEN İHANET ÇİZGİSİ

Mesud Barzani liderliğindeki KDP (Kürdistan Demokratik Partisi) ile iş birliğine dayanarak Irak Kürdista-

nı'nda tutunmayı ve yerleşmeyi hedefleyen Türk devleti, saldırılarını da bu temelde ele almaktadır. İşgal edilen bölgelere askeri üsler kurulmakta, yollar yapılmakta, hâkim tepeler kontrol altında tutulmaya çalışılmaktadır. Bu üslerin, TC askerlerinin, güvenliği görevini de KDP'ye bağlı peşmerge güçleri üstlenmektedir.

KDP ile Türk devletinin işbirliğinin başlaması 1980'lerin ortalarına kadar gitmektedir. Dönemin KDP sorumluları 1987'de açıkça "Türkiye'yi dost olarak gördüklerini ve PKK'nin kendilerinin düşmanı olduğunu" ifade etmişlerdir. Öyle ki 1983, 1984, 1986, 1990'lı ve 2000'li yıllarda gerçekleştirilen saldırılarda yüzlerce kişi katledilmiş, bu yıllarda KDP Türk sınır karakollarıyla koordineli hareket etmiş, pek çok gerilla bu işbirliği ile katledilmiş, 1990'lı yıllarla birlikte ise ortak operasyonlara başlanmıştır.

Sonraki yıllarda TC devleti, KDP ile

birlikte Güney-Kuzey sınır hattında irili ufaklı birçok kara ve hava operasyonu düzenlemeye devam etmiş ve günümüze kadar bu operasyonlarda hız kesilmemiştir. Son yıllarda da bu iş birliği askeri iş birliğiyle sınırlı kalmayarak istihbari, ekonomik, kültürel, politik vb. bir dizi başlıkta pekiştirilmiştir.

Havadan ve karadan yürütülen saldırılar pervasız bir şekilde sürmektedir. Yapılan bombardımanlarda bölgede yaşayan köylülerden çok sayıda kişi hayatını kaybederken, Irak Kürdistanı

rilla alanlarına yönelik saldırılar hız kesmeden sürerken, Irak Kürdistanı'na dönük saldırılar da eş güdümlü olarak sürdürülmektedir. TC devleti bugün, bu saldırıları, işgal politikalarını kalıcılaştırarak yereli de bu işgal politikalarına dahil ederek, Kürt ulusal hareketini ve askeri güçlerini bölgeden çıkarmayı ve imha etmeyi hedeflemektedir.

Krizler sarmalında boğuşan ve krizli yapısını bağrında taşıyan faşist diktatörlük bu noktada çözümü içeride ve dışarıda yürüttüğü topyekün imha ve işgal saldırılarında aramaktadır. Faşist diktatörlük bir yandan gerillanın imhasına dönük saldırılarını yoğunlaştırırken diğer taraftan da demokratik hakların tümünü budayarak saldırılarına bütünlük kazandırmak istemektedir. Bu saldırıların ivmelenirken sürdürüleceği ve daha yoğun bir savaş sürecinin yaşanacağını varolan tabloda söylemek mümkün. Çünkü içerisinde bulunduğu krizi aşmak için elindeki tek silah budur ve bunu sonuna kadar kullanacaktır. Kilit sorun bu saldırılara karşı duruşun örgütlenmesidir ve sorunun

bu kısmında anlaşılması gereken sokakların tutuşturulmasıdır. Saldırının biçim ve içeriği, kapsam ve boyutu bunu şart koşmaktadır. Saldırı dalgasının geri püskürtülmesi ancak topyekün direnişle mümkün olacaktır. Xakurke'ye başlatılan operasyonun önemli bir koluna gerçekleştirilen ve ağır kayıp verdirilen eylem KUH'un direnme kararlılığını göstermiştir.

Bu direnişleri tetikleyecek, kıvılcımı çakacak ve kitlelere umut aşılayacak olan da militan direniş ve karşı koyuştur. Bunu başarmak, bu çizgide ısrarcı olmak, bu çizgiyi geliştirmek ancak bu çizgiyi kavramakla mümkün olacaktır. Boğulmaya ve nefessiz bırakılmaya çalışılan devrim mücadelesidir. Kitleleri nefessiz, umutsuz ve yarısız bırakmak isteyen faşist diktatörlüğe karşı umudu dağlarda korumaya devam edenlerin kararlılığından, inancından, cesaretinden öğrenerek kavgayı büyütelim.

TOPYEKÜN SALDIRGANLIĞA VE İŞGALE KARŞI DİRENİŞ: BERXWEDAN!

Türkiye Kürdistanı'nda bulunan ge-

İdlib'deki Politik Dengeler ve "At İzi İt İzi" Hikayesi

İdlib, Suriye paylaşım savaşının en başından beri stratejik noktalarından biri oldu. Rusya'nın devreye girip savaşı lehine çevirmesiyle birlikte İdlib'in savaştaki önemi daha da arttı. İdlib'i bu kadar önemli kılan TC sınırında olmasına istinaden cihatçılara silah dahil her türlü desteğin rahatça verilebilmesi ve Esad'ın kuzeyle bağını kesen bir noktada olmasıdır. Savaşın dokuzuncu yılında İdlib'deki politik dengeler bambaşka bir hale büründü. Artık cihatçıların TC'yi vurduğu ve asker cenazelerinin geldiği konuşuluyor. Şam'ı fethetmişler birbirleriyle savaşıyor. Deyim yerindeyse ortaya çıkan tabloda TC'nin bir kez daha baltayı taşa vurduğu görülüyor.

Genel hatlarıyla İdlib'e baktığımızda cihatçılar, TC ve ABD bir tarafta, Esad, İran ve Rusya diğer tarafta yer alıyor. Fakat TC ile Rusya arasındaki ilişki farklı algılara yol açabiliyor. Zira politik arenada TC ve Rusya ön plana çıkıyor. Bu genel görünümün ardında taraflar esas çıkarları etrafında politika izliyor, manevralar yapıyor.

İdlib'e sıkıştırılan cihatçıların TC ordusuna saldırması, onun için bardağın artık taşıdığı gösteriyor. Astana görüşmeleri ile TC'nin üzerine aldığı yükümlülük cihatçıları bir şekliyle tasfiye etmekte. İlimli-radikal diye ayırıştırıp, radikalleri silahsızlandırmak suretiyle Rusya için sorunsuz hale getirmekte. Bu hamle savaşın başında cihatçılara biçilen misyonun artık farklılaştığını gösteriyor. Bu farklılaşma Rusya'nın nüfuzunu artırmasıyla ilintilidir. ABD ve TC'nin çıkarları için savaştırılması, TC'nin her sıkıştığında cihatçıları satması, son olarak TC'nin cihatçıları bölme planı, suikast dahil tasfiye girişimi TC ordusuna saldırısının veya cihatçıların TC'ye karşı eyleme geçmelerinin esas nedenidir. Emperyalizme verilen taahhütler yerine getirilirken cihatçılara verilen sözlerin tutulmaması; TC'nin içinde bulunduğu handikabın kaçınılmazı yaşanmıştır. TC, soydaş denilen Doğu Türkistanlı cihatçılar tarafından vu-

rulmuştur. Bu ilk eylem değildir. Daha önce de cihatçılar Cilvegözü sınır kapısında Erdoğan fotoğrafı yakarak TC'nin kendilerini satmalarına tepki göstermiştir.

TC'nin Suriye'deki esas amacı Emevi Camisi'nde namaz kılmada özetlenen işgal etme ve sınırlarını genişletme üzerine kuruludur. Suriye'nin kuzeyini ele geçirmek, S. Kürdistan'ını sınırlarını katmak, ulusal hareketin varlığını, "tehdidi" ortadan kaldırmak amaçları arasındadır. Rusya'nın nüfuzunu artırması, ABD'nin TC'nin etki gücünü kırması, emperyalistler arası anlaşmalar, ABD emperyalizmiyle Kürt sorunundaki uyumsuzluk ve Kürtlerin stratejik öneminin artması

bu emellerin gerçekleşmesini engelliyor. Savaşın seyrine göre değişen politika ve yapılan hamlelerle esas belirleyici olan her daim emperyalist çıkarlar oldu. Dahası TC, Rusya ve ABD'nin bölgedeki koçbaşı olarak bir şeyler elde etmeye çalışması, "zafer" peşinde koşması hep kursağında kaldı. Emperyalistler arası izlenen denge siyasetinin özünde emperyalistlerin TC'yi birbirine karşı kullanması yatmaktadır.

Aylar sonra İdlib yeniden gündemi meşgul ediyor. Bu kez cihatçıları tamamen tasfiye etme planıyla. Bu tasfiyenin İdlib'in Libya için pazarlık aracı olarak kullanılmasını da kapsadığı muhtemeldir. TC bir yandan İdlib'deki varlığını korumak diğer yandan Libya hamlesini güçlendirmek için bir adım atıyor. Böylece Rusya ile ilişkileri bozmadan bir taşla iki kuş vurmaya çalışıyor. Yapılan pazarlık Suriye'den Libya'ya uzanan geniş bir alanı kapsıyor. Buradan elde edebilecek en ufak bir başarı doğrudan iç politika malzemesi olarak kullanılacaktır.

ABD emperyalizmi, Rusya'nın artan nüfuzunu dengelemek amacıyla TC'yi İdlib sorununda uzaktan fakat sıkı takibe aldı. Bundandır ki TC, Suriye'de bağımsız politika izliyormuş gibi bir görüntü oluşmaktadır. TC'nin bu etkinliği ve işgalci emelleri ABD'nin Rusya'yı Suriye'de oyalamasında önemli bir araçtır. İdlib'de cihatçılar ve TC'nin varlığı ABD için bir sorun teşkil etmiyor. Tam tersine ABD'nin Suriye politikasında istediği manevrayı yapacağı bir zemin sunuyor. Savaşın başında Suriye'ye hakim olma amacı Suriye'de Irak'a yakın ve petrol bölgesi olan alanda hakim olmaya dönüştü. (Bu nedenle TC'de "Kürdistan" kurulacağı hezeyanı yaşanıyor) Bunu hayata geçirirken Rusya'yı ülkenin batısında oyalayarak ülkenin doğusunda kendine bir nüfuz alanı kurmaya yoğunlaştı. Bu politikanın başarıya ulaşmasında TC ve cihatçıların İdlib'deki varlığı ve onlara verilecek destek önemliydi. Rusların İdlib'in sorununu "çözümüne" yaklaştığı her aşamada ABD arı kovanına çomak soktu. Rusya'yı orada tutmak için daha radikal -doğrudan müdahale gibi- tavırlar da sergiledi. Bu açıdan, TC'nin İdlib'deki kahramanlık-hamaset edebiyatı ABD'nin desteğine bağlıdır. Dolayısıyla TC'nin ABD'yi kullandığı görüntüsünün ardında ABD'nin TC'yi kullanması vardır. TC'ye verilen destek de Rusya karşısında biçare kalacak olan TC'yi ABD'ye muhtaç kılma- burnunu sürme amacı da vardır. Nitekim Rusya TC'yi vurduğunda ABD sessiz kalmış TC'nin iyice köşeye sıkışmasını beklemiştir. Zira ABD, Rusya-TC çatışmasında kazananın her daim kendisi olacağını bilincindedir. Malumun ilanıdır ki yarı-sömürge olan TC, bir emperyaliste sırtını dayamadan diğer emperyalistle karşı karşıya gelmesi söz konusu dahi olamaz.

TC'nin son hamlesini ABD için dikkate değer kılan savaşı Rusya için ne kadar çıkmaza sokup sokamayacağıdır. Tersine bir durum söz konusu olduğunda ABD'nin tepkisi o derece sert olacaktır. TC'ye verilen destek Rusya'yı ABD'nin amaçlarından uzak tutması içindir. Bu başarılı olduğu oranda ABD İdlib sorununda "uzaktan" seyirci kalacaktır.

Rus emperyalizmi rakiplerinin hamlelerine karşı taktik manevralarıyla savaşın seyrini kendi lehine çevirdi.

Rusya, cihatçıları destekleyen TC'yi cihatçılara karşı savaşır hale getirdi. Uçaklarını düşüren TC'yi kendi safına çekerek kısmi de olsa ABD'den uzaklaştırdı. TC'nin Kürt "hassasiyet"ini ABD'nin Rojava politikasını bu uzaklaştırma da etkin olarak kullandı. Ne zaman ki TC, çizmiş olduğu sınırların dışına çıktı, o zaman tereddütsüz silahları konuşturdu. Rusya cihatçıları İdlib'de imha etmek istiyor. Bu, TC'nin Suriye'deki varlığının da sonu anlamına geliyor. Bunun için Rusya'ya taahhütler veriyor. Rusya ve Çin Suriye'de savaşan Kafkas ve Orta Asyalı cihatçıların geri dönmesine imkân tanıma taraftarı değil. Rusya, TC'nin Müslüman kimliğini ve cihatçılarla olan ilişkisini Suriye politikasının bir aracı olarak kullanıyor. TC'nin, bugüne kadar verdiği taahhütleri yerine getirmemesine rağmen yeniden masaya oturması sadece İdlib sorunuyla ilgili değildir. Rusya açısından Libya'da karşı karşıya olduğu TC'yi hem yanına çekme hem de etkisini kırma ve Libya'da kazanım sağlama amaçlı İdlib sorununda masaya oturulmuştur. TC'yi kaybetmek ya da ilişkileri askıya almak yerine diplomatik güç ön plana çıkarılarak TC'yi kendine bağımlı kılma, Rus diplomasisinin tipik özelliğidir. Rusya bir kez daha İdlib kozuyla TC'nin ABD ile ilişkisini zayıflatmayı hedefliyor. İdlib'deki cihatçıların Libya'ya taşınması sorunu da Rusya için önem arz ediyor. Libya'nın ikinci bir Suriye çıkmazı olmasını engellemek İdlib'in diğer alanları da etkilemesinin önüne geçmek, birkaç cephede savaşmaya son vermek açısından İdlib sorununu bir an önce çözmek istiyor. Bu anlamıyla TC ile yapılan cihatçıları ilimlileştirme hamlesi birçok açıdan Rusya'nın çıkarınadır.

Son tahlilde İdlib, emperyalist rekabetin ve Libya'daki paylaşım savaşının bir parçası olarak Suriye'nin dışına taşan bir sorundur. Yapılan pazarlıklar tek başına İdlib sorununun "çözümü"ne dair değildir. Dolayısıyla hem Suriye'de hem de Libya'da savaş daha uzun süre devam edecektir. Her ne kadar TC ile Rusya ön plana çıkmış olsa da esas pazarlık emperyalistler arasında olmaktadır. ABD, Libya ve Suriye'de Rusya'nın güçlenmesini engellemek; Rusya da aynı şekilde ABD'nin nüfuzunu kırmak üzerine konumlanmıştır. Anlaşma, ateşkes vb. girişimler bu nedenle kalıcı olmayacaktır.

Toprağı Sürüyoruz Tohumu da Ekeceğiz!

Türkiye, emperyalizmin yarı-sömürgeci konumundaki alt yapısından, buna bağlı şekillenen ve süregelen toplumsal siyasal yapısından kaynaklı, ekonomik ve takip eden siyasal çelişkilerin, birbiri ardına nükseden krizlerin kronik bir taşıyıcısıdır. Bu krizleri, emperyalist merkezlerdeki krizlerle daha da katmarlanır ve dayanılmaz olur. 2008 mali krizi ve siyasal çalkantının çemberinden hala çıkamayan emperyalist sermaye, pandeminin de etkilediği bu olağandışı koşullarda, daralmayı tercih etmekten başka bir yol bulamamaktadır.

Yoğun sermaye akışıyla beslenen Türkiye gibi ülkeleri bugün dayanamaz hale getiren de budur. Proletarya Partisi 1. Kongresinde *"...Türk hakim sınıflarının içinde buldukları ekonomik ve siyasi durumu, sınıfların karşılıklı ilişkisini tahlil ederek; a)Türk hakim sınıflarının komprador karakteri nedeniyle emperyalist sermayenin krizinden, buna bağlı olarak sermaye hareketlerinden en derin biçimde etkilendiği ve bunun da bir yansıması ekonomik büyümeye dair göstergelerin olumsuz olduğunu ve gerileme sürecinin devam edeceğini; b) iflasların süreceğini ve KOBİ türü işletmelerin iflaslara çok daha yakın ve yatkın olduğunu; c) İthalata ve inşaata dayalı büyümenin imkanını tükettiğini..."* ifade etmiştir.

Bu sürecin koronavirüs pandemisinin eklenmesiyle hızlandığı ve Türk hakim sınıflarının sıfırı tüketme noktasına getirdiğini söyleyebiliriz. Can havliyle başta ABD ve AB ülkelerine kredi dilenmeye çıkmaları, swap anlaşmasına dahil olma çabaları bundandır. Yalnız böylesi kriz süreçlerinde "kabuğuna çekilen" emperyalist sermayeden eli boş dönmüştür. Emperyalist efendileri, kamuoyunda pandemiyle birlikte gündeme ta-

şınan swap anlaşmasına Türkiye'yi dahil etmişlerdir. En son yine Katar'la bir swap anlaşması yaparak, yani sermaye ithal ederek, borçlanarak eve dönmüştür. Emperyalist efendileri, kamuoyunda pandemiyle birlikte gündeme taşınan swap anlaşmasına Türkiye'yi dahil etmişlerdir. En son yine Katar'la bir swap anlaşması yaparak, yani sermaye ithal ederek, borçlanarak eve dönmüştür. Her dönemde olduğu gibi bugünde, borçların ve faizlerin ve yama tutmaz ekonominin ağır yükü, emekçilerin omuzlarına bindiril-

hesabı içerisine girmiştir. Bu doğrultuda KDP, geçtiğimiz Nisan ayında Zini Warte'ye askeri yığınak yapmıştır. TC'nin siyasi durum analizinin ne denli isabetli olduğu böylece ortaya çıkmaktadır. Yukarıda aktardığımız pasajın devamında, Türk hakim sınıflarının siyasi yönelimine dair şu tahlile yer verilmektedir: *"Dışarıda ise Irak Kürdistan'ında ve özellikle Rojava'da işgal ve saldırının süreceği, ABD emperyalizminin bölge politikalarına bağlı çizginin çok daha öne çıkacağı; özellikle İran'a yönelik kuşatma, izole etme saldırı-*

na yansımayan kısmının ise sürekli ve katı bir biçimde sürdüğünü belki söylemeye bile gerek yoktur.

Faşist diktatörlüğün emekçilerin kazanılmış haklarına yönelik saldırılarını, örgütlü dinamiklere dönük gözaltı, tutuklama, sindirme ve katletme politikalarını tek tek tespit etmek, çetelesini tutmak veya bunun önümüzdeki süreçte daha da yoğunlaşacağını öngörmek bir yere kadar önemlidir. Oysa çelişkinin diğer yanını görmek, incelemek daha hayatidir. Bu diğer yanda sınıfsal, ulusal, cinsel, inançsal, tüm ezilenler cephesi ve bu cephenin mevcut konumlanışı yer almaktadır. Bu cephenin ideolojik-politik-örgütsel çizgisinde ya da bu örgütlü dinamiklerden de bağımsız ortaya çıkan kitlesel öfke patlamalarının üzerinde, uzun süredir küçük-burjuvazinin etkisi görülmektedir. *"İçinde bulunduğumuz dönem, burjuva dünya görüşünün her katmanın etkin olduğu bir dönemdir. Sosyalizmde geriye dönüşlerin perdesini yırtarak açıklığa kavuşma-*

si ile birlikte proleter dünya görüşü ciddi bir güvensizlik bunalımına girmiş, geniş kitleler tarafından mesafeli karşılanan bir dünya görüşü olmuştur. Bu anlamda mücadele düzeyinin oldukça durgun olduğu bir dönem uluslararası düzeyde ve ülkemizde henüz atlatılmamıştır. Dönemsel politik patlamalar, kendine bir ideolojik gömlek giyecekse küçük-burjuva ideolojilerin gömleğini giymekte ve ona göre şekillenmektedir." (Bknz: Partizan Özel Sayı-Kasım 2019)

Peki böylesi bir etkinin giderek sarmaladığı ve "hareket her şeydir, nihai amaç hiçbir şey" oportünist

mektedir. Bunun daha ileri hesapları yapılmaktadır. "Evde Kal Türkiye" tekerlemesinin, sağlık emekçilerinin isyan etmesini önlemek amacıyla tutturulan alkışın iki yüzünlüğü, sahteliği ortada. Küçük-burjuva kesimlerin de ağızına pelesenk olan bu tekerleme, bu burjuva şaşakçılığı, işçi sınıfı ve diğer emekçilerin ölümüne işe sürüldüğünü gizleyemez ve gizleyemedi de.

Öte yandan dışarıda, Irak Kürdistan'ında KDP güçleriyle eskiden beri süregelen petrol-doğalgaz ilişkisi üzerinden Türk hakim sınıfları, Kürt Ulusal Hareketi'ni arkadan hançerletmenin pratik adımlarını atmanın

rısında aktifleşeceği..." devamında: *"Bu politika ve pratikler gerek T. Kürdistan'ında ve gerekse genel olarak emekçi halk üzerinde faşist baskı ve saldırıların yoğunlaşmasını getirecektir"* öngörüsünde bulunmaktadır. Dışarıda Irak Kürdistanı üzerinden KDP ortaklığıyla yapılan planlar, Rojava'da derinleştirmeye çalışılan işgal pratiği, T. Kürdistan'ında gerilla alanlarına yönelik operasyonlar, HDP'lilerin milletvekillerinin düşürülüp tutuklanmaları, gözaltına alınan faaliyetçilere uygulanan işkenceler ve daha bir dizi saldırı, bu yoğunlaşmanın sadece gözönüne çıkan örnekleri olmaktadır. Kamuoyu-

çizgisinin adeta kitlenin kuyruğuna sıkı sıkıya yapıştırdığı; ulusal baskının saiklerinden ulusal baskının çözümünü uman idealist, iradeci ve de bir bütün olarak reformist hareket ne yapıyor? Faşizmin maskesi meclislerde, sadece siyasi parti lider ve kadrolarının uzlaşmalarıyla toplumsal-ulusal çelişkilerin “demokratik çözümü”nü arıyor.

“DOĞRUYU BİLEN DOĞRU DAVRANIR” SOKRATES

TDH'nin ve KUH'un bu reformist çizgisi, kendi sınıfsal yapılarına uygundur. Ancak komünistlerin bu cepheyi ideolojik mücadelelerle hedefine alıp uyarması, doğru bir hatta çekmeye çalışması sorumluluğu da kaçılmayacak veya ertelenemeyecek bir sorundur.

Bu nedenle Proletarya Partisi, özellikle son 3 yıldır bu mücadeleleri keskinleştirmekte ve süreklileştirmenin çabası içine girmektedir. Bu süreç boyunca, yani 3 yıl diye yukarıda belirtilen süreçte, ideolojik mücadeleye sıkı sıkıya sarılmanın bir gereği de Proletarya Partisi'nin kendi içinden çıkan sağ tasfiyecileğe, onun zeminini oluşturan önderlik ve parti yapısına yönelmek, bu yapıdan oluşan ideolojik-politik ve örgütsel zaafı açığa çıkarıp, bu zaafı temizleyip atmak içindir.

Sınıf mücadelesinin dışında kalarak,

bu ideolojik mücadelelerin bir karşılığının olması beklenemez. İdeolojik mücadelenin ancak doğru davranarak, doğruları hayata geçirerek bu doğruluğunu kanıtlayabileceğini görmek zorundayız. Bu tarz bir yaklaşımla, 2020 Ocak ayından başlayarak Mayıs ayı sonuna kadar süren bir “kampanya” dönemi geçirilmiştir. Bu yönelim “Rojava’da faşist işgal ve saldırıya çeşitli milliyetlerden emekçi Türkiye halkının sürüklenildiği sefalate; Kürt ulusu üzerindeki milli baskıya; cins kırımına; Alevi halkımıza yönelik inançsal baskıya karşı mücadeleyi yükselt” olarak ifade edilmiştir. Tüm örgütlü bileşenin belirlenen mücadele odaklarına iddialı, insiyatifli ve önderlik misyonuyla uyanık ve atak bir biçimde yönelmesini sağlama hedefi ortaya konulmuştur.

Yürütülen bu kampanyanın, örgütlenme ve mücadelenin çok çeşitli ihtiyaçlarına cevap olması yönündeki ikili ayağından biri olan örgütlenme konusu, komiteleşmede somutlanacak şekilde açıkça belirlenmiştir. Kısacası, bir yandan örgütlenme, bir yandan inşa edilen örgütlülüklerin kitle içine sokulmasını, kitlelerin çelişkilerine uzanmasını sağlamak hedeflenmiştir.

Bu adımların atılması hedeflenirken, önümüzde dikilen en büyük engelin yine kendimiz olacağını bilincindeydik. Başta ideolojik za-

aflarımızın, politik yetmezliklerimizin, örgütlülüğü kavrayıştaki kimi geriliklerimizin temel engellerimiz olacağını bilincindeydik. Tam da bu nedenle mücadeleye temkinli yaklaşıma, bağımlılığa, inançsızlık ve ruhsuzluğa, militanlaşmaya, proleter devrimcilikteki aşınmaya karşı köklü ve güçlü darbeler indirmeyi tartışıyorduk. İdeolojik kapsamda ele alınması gereken bu sorunlarla birlikte, politik yanımızda da eskiden devralınan ve hala üzerimizde kalan tortunun neler olduğunu da açıklıkla ifade ediyorduk. İddiasızlık, kendiliğindencilik, beklemeçilik, araştırma- inceleme- üretme yoksunluğu, darlaşma ve sıradanlaşma şeklinde somutlanan bu bunalım öğelerinin; yine örgütsel düzleme dair kavrayışsızlığımızın, bilinçsizliğimizin, kolektifleşememe, kolektif bir önderliği sürekli hakim kılamama gibi temel sorunlarımızın aşılardan, görevlerimizi hakkını vererek yapamayacağımıza dikkat çekmeye çalışıyorduk.

Ayağımıza pranga olan bu ve daha başka sorunların aşılmasında belli başlı ilerlemeler kaydettiğimizi söylersek yanılmış olmayız. Özellikle “Proleter Devrimciliği Kuşan!” şiarının sürekli gündemimizde olması ve örgütlü yapının yaşamına ve faaliyete bu anlayışla şekil verme çabası belli bir karşılık bulmuş; bahsettiğimiz mücadeleye dair temkinli yaklaşımlardan, inançsızlıktan, militan yapısındaki bozulmadan vs. belli

ölçüde kurtulma yönlü çabalar söz konusu olmuştur.

Kampanya faaliyetimizde somutlanan yönelimlerin ideolojik ve politik ayağında kaydedilen aşama, belli olumluluklar taşısa da henüz katedilecek yolun uzun olduğunu göstermiştir. Devrimci pratiğe belli ölçüde yüklenilmesi gerilla mücadelesinin kararlılıkla sürdürülmesi, yürütülen ajitasyon/propaganda faaliyetinin oluşturduğu etki geniş bir kitleye yayılmıştır. Bu faaliyetleri güçlü, yaratıcı bir biçimde yetkinleştirmeye, kolektifleşmeye devam etmeliyiz. Ancak bunlarla sağlanan ideolojik etki, örgütsel darlığımız nedeniyle parçalanmaktadır. Stalin yoldaşın “Parti Krizi Üzerine” bir makalesinde işaret ettiği sorunun çok benzeriyle karşı karşıyayız: “İdeolojik etkinin genişliği, örgütsel kök salmanın darlığında paramparça olmaktadır.” (Seçme Eserler, Cilt 11, s. 132) Bu durumda örgütlenme, daha da doğru ve açık ifade edersek komiteleşme hedefimize çok daha güçlü sarılmak zorundayız.

Örgütlü yapımızı ve niteliğini, ideolojik etkinin çapına bir nebze olsun yakınlaştıralırsak, örgütlü yapımızın kitle içine daha geniş ve kök salacak tarzda uzanmasını sağlayabilirsek, gerilla mücadelesinin gelişiminde ivmeyi yükseltebilirsek, sınıf mücadelesinde önümüzdeki önemli bir eşik aşılabilecektir. Sıradanlaşmadan, birbirine yakın konuları tartışmaktan ancak böyle kurtulabiliriz. Bu eşiyi aşabilmemiz için binbir emekle, kanla, canla varetmiş ideolojik-politik etkinin olgunlaştırdığı meyveleri toplamak gerekir. Etrafımızda biriken zihnen ve bedenen aktif, bağımsızlaşmaya açık, yaşam belirtisi gösteren, mücadeleciler veya işsiz yoldaşları saflarımızda örgütlemeliyiz, halk ordusu saflarına taşınmalıyız. Nasıl ki bu süreçte “Evde Kal Türkiye” iki yüzlü burjuva politikasının tuzağına, tek yanlılığına ve kendini koruma yaklaşımının bireyci körlüğüne düşmeyi reddettiyseniz, bundan sonra da emekçi halk içinde en diri ve dinamik unsurların bilincine ve yüreğine tohum ekmeye, kabuğumuzu çatlatmaya devam edelim. Kitleleri savaşın parıldayan mevzilerine yakınlaştıralım.

ÇÜRÜMÜŞ KAPİTALİZMİN “TERÖRİZM UMACA”

Emperyalist-kapitalist sistem, Berlin duvarının yıkılması ve 1991 Rus sosyal emperyalizminin maskesini indirmesiyle birlikte, tehdit-tehlike tanımlarına yeni bir biçim verdiği gibi ekonomik-politik-askeri çizgisini de bu tarihsel gelişmeye uyumlu olarak şekillendirdi. Bu eksende emperyalist-kapitalist sistemin işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırısı, emperyalist güçler arasındaki rekabetin tüm dengesini kaybetmesi, “sosyalizm ve devrim” fikrinin yenildiği algısını içeren ideolojik kuşatmayla birlikte boyutlanmıştır. Savaş ve saldırganlıkla beslenen emperyalist sistem, bir yandan sınıf mücadelesinin ortadan kalktığı yaygarasını koparıırken diğer yandan ezilen halklara ve uluslara yönelik topyekûn saldırılarına bir an dahi ara vermemiştir. Tüm dünyayı ve devletleri ABD öncülüğünde emperyalist-kapitalist sistemin “neo-liberalizm” adı altındaki birikim sürecine ve uluslararası üretimin örgütlenmesine uyumlu hale getirme savaşımı boyut kazanmıştır. Sermayenin dolaşım hızını engelleyecek, enerji kaynaklarının dağılımında sorun çıkaracak, emperyalist sistemin belirlediği ticari kuralları kısmen de olsa aksatacak, pazar alanlarında istediği gibi at koşturmasında yapısal engeller oluşturacak her sorunu giderme siyaseti benimsemiştir. Bu eksende Irak’ta, Afganistan’da, Yugoslavya’da olduğu gibi askeri müdahaleler de dahil tüm yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde yeniden yapılandırmayı içeren hamleler yapılmıştır. Köklü değişimleri içeren, bürokrasiyi hafifleten gerekirse eskimiş yapının tüm uzantılarını sistem dışına atan gelişmeler ve müdahaleler bir süreç boyunca hayata geçmiştir.

Emperyalist-kapitalist sistemin en karakteristik yapılarından birisi savaş olgusudur. Bu kaynaktan beslenen bu anlamda ekonomik ilişkilerini, pazar egemenliğini ve emperyalist güçler arasındaki rekabette egemenlik için savunma sanayine ve hiç kuşkusuz savaflara ihtiyacı vardır. 1991’de Rus sosyal emperyalizminin maskesini indirmesi ile birlikte oluşan yeni dengede emperyalist güçler “medeniyetler çatışması” adı altında esasında sorunlu olan ülke ve bölgeleri dizayn etmek üzere askeri

gücünü asimetrik savaş kurallarına tabi kılarak etkin bir yönelim olarak yaşama geçirdi. Bu eksende emperyalist güçler arasındaki mücadelede bir dönem boyunca oldukça kullanışlı olan emperyalist politikaların askeri-ekonomik-politik yönelimi ile adeta çelişkiler yumağına dönüşen, sosyal-kültürel-sınıfsal çelişkilerin olabildiğince keskinleştiği Asya-Ortadoğu ve Afrika’da “yeni tipte” bir tehdit tanımı oluşturacak politik özneler ve çatışma dinamikleri gelişmiştir. Emperyalist güçlerin tüm gerici araçlarıyla bu bölgede ekonomik-sosyal-askeri yıkımının yarattığı çelişki, aynı güçler tarafından “medeniyetler arası çatışma”, “bu toplumların uygarlaştırılması” argümanı ile yeni bir talan politikasının hedefi olmuştur. Yarı-sömürge, yarı-feodal yapılar ile kitlelerin ayağına vurulan gerici zincirler, adeta emperyalist politikalarla çoraklaştırılan ülkeler ve çağın gerisine itilen halkların bir de kültürel aşağılamayla terbiye edilmesi hiç kuşkusuz buna uygun çelişkileri ve karşı reaksiyonları doğuracaktır. Nitekim sınıf mücadelesinin geriye çekildiği konjonktürde geniş kitlelerin emperyalizme karşı öfkesi ve tepkisi kendi kültürüne, değerlerine, uygarlığına, geleneklerine, inançlarına, ulusal kimliğine sarılarak örgütlenmiş ve bir savaşım içine girmiştir.

İKTİDARSIZ “SINIF MÜCADELESİ” ALANI YARATMAK!

Emperyalist-kapitalist sistem, tam olarak sürdürdüğü ve işlediği tarlanın ürünlerinin hem zehirli yanlarını tatmış hem de faydalı yanlarını bu süreç boyunca kullanmıştır. Emperyalist-kapitalist sistem sadece işçi sınıfı ve ezilen emekçilere değil, ezilen uluslara ve inançlara yönelik düşman kamptır. Bu düşmanlık emperyalist politikaların hayata geçmesi noktasında, kendi toplumsal değer ve yapısının dışında kalan her şeye karşı düşmanlıkla şekillenmiş bir öze sahiptir. Bu bağlamda “medeniyetler” çatışması altında emperyalist dizayn politikaları, başka toplumların değerlerine ve temel yapısına düşmanlaşmayı da doğal bir sonuç olarak getirmiştir. Zira emperyalizm ezilen halkları, ulusları kimliksizleştirme ve kişiliksizleştirme üzerine

kurulu bir hedefle sömürgeleştirme politikasını inşa eder. Yarı-sömürge politikasının şekillenmesi bu öze sahiptir. Bu eksende o toplumun tüm gerici üretim ilişkileri, değerleri ve egemenlik biçimleriyle birleşir. Bu birleşme hali yarı-feodal üretim ilişkilerinin korunduğu, yeniden kendisini üretmeyi sağladığı zemin olmaktadır. Bu gerçeğin bizzat temeli olan emperyalist sistem, son otuz yılda bu sistemi korumak ama bunun sosyal-kültürel sonuçlarının istediği düzeyde çözülmesini sağlayacak sermayenin özgürlüğü mücadelesinde zorlu çelişkilerle karşılaşmıştır.

Tam da bu noktada geniş ezilen kesimlerin örgütsüzleştirilip, donanımsız kalmasını hedefleyen, silahlı direniş biçimlerinden kitlelerin azade kılınmasını içeren bir saldırıyı körüklemiştir. Bunun için uygun olan politik-ideolojik zemini ve sınıf mücadelesinin gerileyen koşullarını basamak olarak kullanmıştır. Kendi dışında örgütlü olan her şeye düşmanlık siyaseti ana yönelim olmuştur. Bu bağlamda emperyalist-kapitalist sistemin kendisine karşı silahlı şekilde gösterilen tepkileri “terör” tanımı içine alan, diğer mücadele biçimlerini ise “sivil toplumcu” anlayışla kuşatmaya alan ve bütüne değil parçaya odaklayan, iktidar perspektifinden koparan, iyileştirmeciliği kutsayan, büyük anlatıları “çağdışılık” olarak tanımlayıp marjinalleştirilen bütünlüklü bir saldırıya geçmiştir. Bu saldırılar tüm dünyaya ölçeğinde hayata geçmiştir. Her ülkenin ve toplumun kendi özgün çelişkileriyle şekil almış ancak özü örgütsüzleştirme, iddiasızlaştırma, silahsızlandırma ve tam teslimiyet yaratma olarak açığa çıkmıştır.

EMPERYALİZME VE GERİCİLİĞE KARŞI SİLAHLI MÜCADELE VE “TERÖRİZM”

Bu bağlamda özellikle iktidar perspektifli mücadele içinde olan ve silahlı mücadeleye dayanan komünist, sosyal ve ulusal hareketleri hem askeri hem politik hem de ekonomik ablukaya almıştır. Bu hareketlerin hepsi emperyalist-kapitalist sistem açısından politik faaliyetlerle değil “terör faaliyetleriyle” hareket eden yapılar olarak tanımlanmaya başlamıştır. Bu bağlamda anti-komünist söylem, karşı-devrimci argümanlar “terör” argümanı ile donatılmış, he-

defsiz ve amaçsız korku ve endişe yaratmanın ötesine geçmeyen hareketler olarak geniş toplum kesimlerine sunulmuştur. Bu sadece komünist, devrimci ve ulusal hareketler için değil amaç ve hedefi ne olursa olsun her türlü silahlı direniş, mücadele ve karşı koyuş içinde olan hareketler içinde kullanılmıştır. Hatta “terör” umacası yaratmak için özellikle İslami saiklerle hareket eden yapılar bilhassa kullanılmıştır. Bunun yanında emperyalist-kapitalist sisteme tam uyum sağlamayan kimi devletler dahi başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalistler tarafından “terör devletleri” olarak tanımlanmıştır. Özellikle 11 Eylül 2001 saldırısından sonra emperyalist sistem karşısına

"CASI" VE KOMÜNİSTLERİN MÜNİH DİRENİŞİ!

koyduğu her gücü, ezilen halkların ve ulusların örgütlülüklerini "terör" kapsamına sokmuştur. Bu eksenle ABD ile başlayan ve tüm dünyaya yayılan gerici yasalar devreye girmiştir. Artık "uluslararası terörizm" kavramları ve bununla mücadele ölçütleri belirlenmiş, emperyalistler kendi ülkeleri dışında "faaliyet yürüten"leri de "terör" kapsamında yargılamaya ve cezalandırmaya dair düzenlemeler yapmışlardır.

Dünyada birçok komünist, sosyal ve ulusal hareket emperyalist güçlerin önderliğinde uluslararası ablukaya

rin temel argümanı bu olmaktadır. Bu şekilde milyonlarca insan katledilmiş, yersiz yurtsuz kalmış, göç yollarına sürülmüştür. Gericiler hem büyük bir fikir birliği içindedir hem de rekabet halindedir. Tüm emperyalist güçler ve onlara bağımlı ülkelerin gerici egemen sınıfları saldırganlık politikalarına bu gerekçeleri oluşturarak harekete geçmektedir. Ortaklaştıkları nokta ezilenlerin silahsızlandırılması, örgütsüzleştirilmesi, sistemi alt üst edecek amaç ve hedeflerden tecrit edilmesi, iktidar erekli mücadelelerin felç hale getirilmesidir. Bunda oluşacak boşluklar, arızalar ise şu aşamada emperyalistler ve gerici güçler arası rekabet ve çelişki içinde dahi bir uzlaşma ile giderilebilmektedir.

Komünizm, devrim ve ulusal özgürlük temalı mücadelelere yönelik emperyalist gericiliğin korkusu düne göre daha fazladır. Sınıf mücadelesinin gerilemesi, sosyalizm ve devrim fikrine dair kitlelerin sempatisinin azalmasını bu gerici güçler bü-

yük bir fırsata çevirerek, "tarihin mezarlığına gömme" hesabı içindedir. Bu eksenle özellikle silahlara dayalı mücadele biçimi, devrimin alt-üst eden karakterinin silikleşmesi, komünizm perspektifli iktidar ereğinin yok olması, proleter devrimlerin parçası olacak ulusal mücadelelerin reformize olması ya da imha edilmesi eksenli bir yaklaşım hakimdir. Bu şekilde ezilenler donanımsız, çaresiz, kendiliğindenci, iddiasız ve iktidarsız bir sınıf mücadelesi sınırları içine çekilmek istenmektedir. "İktidar silah-

ların namlusunun ucundadır" diyen her yaklaşım emperyalist sistem ve onun gerici uşakları tarafından "terörist" olarak damgalanmakta, hedefe konulmakta ve kitlelerden soyutlanmaya çalışılmaktadır.

MÜNİH DAVASI VE YARGILANMAYA ÇALIŞILAN ÇİZGİ!

Bu yaklaşım istisna değil bir yönelimdir. Faşist rejimlerde değil burjuva demokrasinin olduğu ülkelerde de bu yaklaşım hakimdir. Halkın iktidar eksenli her mücadelesi, ezilen ulusun özgürlüğe yönelen her girişimi bu gerici güçler tarafından hedefe konulmaktadır.

Komünistler de uluslararası düzeyde bu saldırının hedefi durumundadır. 2015 yılında Alman devleti TKP/ML'yi ittifak gücü Türkiye'de terör faaliyetleri yürütme gerekçesiyle hedef haline getirdi. 10 devrimci ve komünisti yaklaşık 5 yıldır bu sebeple yargılamaya tabi tutmaktadır. Bu davanın sonuna artık gelinmektedir. Alman emperyalist sistemi baştan aldığı kararı tebliğ edecektir. Davanın bu aşamasında tüm kamuoyunun "devrimciliğin yargılanamayacağı", "komünizm davasının meşru olduğu" haykırışını her yerde dile getirmesi önemlidir. Bu eksenle yapılacak eylem ve etkinlikleri örgütlemek ve sahiplenmek, mahkeme salonlarında komünistleri ve devrimcileri yalnız bırakmamak önemli bir yerde durmaktadır.

Elbette yargılanmaya çalışılan hem devrimci faaliyetler hem ömrünü devrim ve komünizm davasına adanmış insanlar hem de enternasyonal proletaryanın Türkiye temsilcisinin çizgisi, hedefi, amacı ve devrimci savaş stratejisidir. Dava hukuksal bir dava değildir. Tepeden tırnağa politik bir davadır. Emperyalist sistemin yönelimi, tehdit ve tehlike tanımı ile ilgilidir. Bu eksenle burada sadece komünizm fikri yargılanmamaktadır. Komünizmin gerçekleşmesinde proletaryanın tarihsel rolü, iktidar perspektifi ve devlet aygıtını param-

parça edecek ve iktidarın namlularının ucunda olduğu gerçeğine sıkı şekilde sarılan çizgi yargılanmaktadır. Bu bağlamda devrim ve komünizm davasının nasıl ve hangi biçimde, hangi yöntem ve yolla savunulduğu ve gerçekleştirilmeye çalışıldığı emperyalistler ve gericiler için önemlidir. Bu iktidar perspektifli, silahlı savaşıma dayalı çizgi ve bunun her türlü sosyal ve ulusal mücadele temelindeki türevi hedefidir. Ehlileştirilmelidir, baskı altına alınmalıdır, hedefe konmalıdır. Zayıf ya da güçlü olması onlar için belirleyici değildir. Zira zayıf olanın güçlü olabileceğini en iyi onlar bilmektedir. Bu şekilde baskı yaratarak doğru siyasi çizgiden caydırma, yaptırım uygulama ve deyim yerindeyse alan bırakmama hedeflidir. Bu şekilde kitleler iktidar hedefli yürüyüşten koparılmaya, devleti parçalama fikrinden uzaklaştırılmaya, sistem içine hapsedilmiş ve daralmış bir iyileştirmeci çerçevede ki "sınıf mücadelesi" kapsamında çürütülmeye çalışılmaktadır. Bu davada yargılanan komünistler ve onlarla birlikte yargılanan devrimciler hiç kuşkusuz bu saldırının bilincinde olmalıdır. Komünistlerin bu eksenledeki kavrayışı ve duruşu davanın politik amacını boşa çıkarma eksenlidir. Bu gerici amacı boşa çıkarmak ezilenleri kurtuluşa götürecektir hattın savunulması, sahiplenilmesi ve iktidar perspektifinin proletaryanın kumandasında "namluların ucunda olduğunun" kesin şekilde haykırılması ile olanaklıdır. Meydan okuma ve karşı-devrimci ve anti-komünist bu saldırıyı komünist temelde püskürtmek bu duruşun ifadesiyle mümkündür. Bu duruş emperyalist sistemin ve ona bağımlı gericiliğin yönelimine taş koymak demektir. Bu duruş yoğunlaşan ve tırmanan çelişkilerin karşılanma iradesinin haykırılmasıdır. Bu duruş öfkeyle ve kinle bileylenen kitlelerin olgunlaşan çelişkilerinin doğru temelde örgütlenmesi çağrısıdır. Bu duruş enternasyonal proletaryanın ilkelerinin her yerde ve koşulda kayıtsız şartsız haykırılmasıdır.

alınmış, silahsızlandırmayı hedefleyen ideolojik-politik kuşatmanın yanında askeri operasyonlarla imhaya yönelik hamleler geliştirilmiştir. Peru, İrlanda, Bask, Sri-Lanka, Hindistan, Filipinler, Kolombiya, Meksika ve Türkiye'de birçok komünist, devrimci ve ulusal hareket bu saldırıların somut hedefi olmuştur. Bunun yanında ABD öncülüğünde emperyalist tüm güçler pazar alanlarına girerken ya da tahkim ederken "terörle mücadele" maymuncuğuna sarılmıştır. Bu temelde Ortadoğu, Uzak Asya ve Afrika'da gerçekleşen emperyalist saldırganlık için bu argüman son 30 yılın kullanışlı bir aparatı niteliğindedir. Emperyalist saldırganlığın, faşist işgallerin ve yayılcı tüm hevesle-

Krizin Kesilmeye Çalışılan Faturasasını, Örgütlenerek ve Örgütleyerek "Ödetelim!"

Geride bıraktığımız öğretim süreci içerisinde halk gençliğinin geleceksizlik tablosunu etkileyen, derinleştiren birçok gelişmenin yaşandığı süreç oldu. Bu gelişmelerden kuşkusuz en önemlisi, tüm dünyayı etkisi altına alan salgın kriziydi. Salgın krizinde egemenler normalleşme koşulları ararken, kitlelerde yarattığı ağır tablonun etkisinin daha da artacağını ön görmek mümkün. Bu durumun yeni dönemde bir dizi çelişkiyi etkilemesi ve keskinleştirmesinin yanı sıra yeni çelişkileri açığa çıkaracak politik sonuçlar oluşacaktır.

Salgının yarattığı ekonomik yıkım işçi ve emekçiler başta olmak üzere halkın tüm katmanlarına fatura edilirken, bu ağır faturadan halk gençliğinin payına ise işsizlik düşecektir. Ekonomik işbirliği ve Kalkınma Örgütü'nün (OECD), salgının gençlik üzerinde yarattığı etkiyi incelediği rapora göre, şubat ve mart aylarında pandemi koşullarında işsizlik en çok 15-24 yaş arası gençleri etkiledi. Üniversitelerin işsizlik tezga-hı işlevi gördüğü bu tabloya salgın krizi de dahil olmuş ve yaygın bir işsizlik ortaya çıkmıştır. Üniversite mezunu işsiz sayısı son 10 yılda 2 buçuk katına çıktı ve 1 milyona yaklaştı. Salgınla beraber ağırlaşan kriz ve daha da artan işsizlik, diplomalı işsiz sayısının çok daha yakın gelecekte katlanabileceğine işaret ediyor.

Egemenler, halk gençliğini belirsizlik, geleceksizlik ile kuşatan politikalarına salgın sürecinin hemen akabinde üniversiteler özgülünde yeni düzenlemelerle durmaksızın devam etti. Erdoğan'ın YÖK Başkanı Yekta Saraç'la yaptığı görüşmenin ardından Cumhurbaşkanlığı Eğitim ve Öğretim Politikaları Kurulu, üniversitelerin bölünmesinin ve yeni bir düzeyde kategorize edilmesinin önünü açacak olan 'Yükseköğretim Reformu Politika Belgesi'ni tamamladığı belirtti. Söz konusu belgeye göre, tüm devlet üniversitelerinde üniversite konseyleri oluşturulacak. Üst yönetim, konsey ile rektörden oluşacak. Rektör dahil tüm atamalarda, üniversite yönetiminin "sosyal ve ekonomik gelişime katkı sağlayabilecek, piyasaların çeşitlenen iş gücüne cevap verebilecek, istihdamı arttırabilecek, artan rekabete uyum sağlayabilecek" bir hedefle hareket edeceği vurgulanıyor. Uzunca bir süredir üniversitelere dönük kapsamlı saldırı politikalarını hayata geçiren egemenlerin "dikensiz

gül bahçesi" yaratmak ve üniversiteleri kendi sınıf çıkarlarına uygun bir pozisyona çekmek için attığı adımlar yeni dönemde ciddi dinamikleri açığa çıkaracaktır. Faşist diktatörlüğün bilimsellikten uzak piyasa ihtiyaçları ve birer rant alanına çevirdiği üniversiteler bu düzenlemeler ile bilimsel niteliklerden daha fazla uzaklaşmış, "milli ve yerli" etiketli vasıfsız sosyal alanlara çevrilecektir.

Yaşanan salgın ve sonrası düzenin tüm gerici yapısını teşhir ederken işçi ve emekçiler başta olmak üzere geniş kitleler ve halk gençliği ağır bir belirsizlik, işsizlik ve geleceksizliğe mahkum edilmiştir. Hakim sınıflar, emperyalist-kapitalizmin vahşi sömü-

öncünün bu süreçte etkin olabilmesi için geçirilecek yaz süreci kilit bir yerde durmaktadır.

Artan işsizlik ve geleceksizlik mücadelelenin ivmesini geliştirecektir. Bu süreçte hazırlanmak, yeni dönemi verimli ve donanımlı karşılamak adına yaz sürecini bu niteliği beslemeye dönüştürmek esas alacağımız bir hat olmalıdır. Kampanya çalışmalarımızın salgın krizi ile birlikte sekteye uğramasının yarattığı etkiden hızlıca sıyrılmak adına da önümüzdeki süreci bu boşluğu doldurmaya dönük faaliyetlerle geçirmeyi esas alacağız.

Faaliyet yürüttüğümüz alanların çoğunlukla üniversiteler ve belli oranlarda liseler olmasından kaynaklı yaz

rü politikalarının sonucu olan pandemi sürecini de sınıf çıkarlarına uygun pozisyona çekecek çöküş süreçlerini halka fatura edecek uygulamaları peş peşe hayata geçirecek adımları 'normalleşme' diyerek atmaktadırlar. Kendi sömürü çarklarını döndürmeye yönelik tahkim ettikleri eğitim sistemleri ve politikaları bundan sonra da devam edecektir. Halk gençliği geleceksizlik politikalarının kısacasında egemenlerin geleceğinin teminatları olarak ele alınacaktır. Halk gençliğini yeni dönemde alabildiğine politize bir iklim ve yoğunlaşan çelişkilerin biriktiği gündemler beklemektedir. Tam da bu nokta da halk gençliğinin biriken isyanını sisteme yöneltecek

sürecini daha farklı alanlarda daha nitelikli ve verimli bir şekilde geçirmek sürecimizin en önemli ihtiyacıdır. Bu noktada YDG'nin bir dönem içerisinde süreklileştirmeye çalıştığı ve uzunca bir süredir gerçekleşmeyen köy çalışmalarıyla emek sürecine katılması önemli bir yerde durmaktadır. Köy çalışmaları ve emek süreçleri yaz çalışmalarımızın önemli iki ayağını oluşturan ve kolektif çalışmayı güçlendiren çalışmalar olarak yer edinmiştir.

Köy çalışmaları; yoğun çalışma koşullarında çeşitli zaaflarımızın farkına varmamıza, çeşitli zaaflarımızı gidermemize, birbirimizi ve örgütümüzü daha yakından tanımamıza vesile olması açısından da önemlidir. Çoğu

yoldaşımız öğrenci kökenli olduğu için köy çalışmaları bizler açısından gelişmeye ve geliştirmeye dönük dinamikler barındırmakla birlikte emeğe yabancılaşmanın giderilmesi açısından da önemlidir. Köylü kitlelerinin ve halk gençliğinin yaşamlarına dahil olabilmek, çelişkilerini birebir gözlemleme fırsatı bulmak, kitle çalışması ve bütün bunların yanında yoğun eğitim çalışmalarınıyla birlikte ideolojik-politik niteliğimizin yükseltilmesi için yaz dönemi içindeki önemli çalışmalarımızdan biridir. Eğitim çalışmalarında kitlelerin ve bizlerin gündemindeki çeşitli konuların kolektif bir şekilde tartışılması eğitim çalışmalarının bir başka olumlu yönüdür. Aynı zamanda tartışma, inceleme ve okuma ihtiyacımız olan konuları kolektif ve pratik içerisinde tartışmayı kavramayı kolaylaştıracak ve tartışmaları daha nitelikli kılacaktır. Yaz süreci çalışmalarımızın bir diğer önemli ayağı da halkın ilerici kültürünün ürünü olan ve politik bir karşı koyuş olarak örgütlenen festivallerdir. Bu çalışmalar kitle çalışmaları ve geniş bir ilişki ağına ulaşmaya vesile olan bir potansiyel barındırmaktadır. Bu noktada son yıllarda devletin içeriksizleştirme, kimliksizleştirme politikalarını da görerek bu süreçleri devrimci çalışmaların bir parçası haline getirmeli ve kitlelerle bağ kuracak faaliyetler örgütlemeliyiz.

Egemenlerin devrimci, demokrat, ilerici kısacası tüm toplumsal kesimlere bu denli tahammülsüz ve saldırgan olduğu bu süreçte her türlü baskı ve saldırı aracını kullanıyor. O kadar ayamazlaşmışlardır ki en meşru haklarımızı kullanmamız bile cop, gaz, ev baskınları ve gözaltılarla sonuçlanabiliyor. Kısacası devlet örgütlenmenin, haklar için mücadele etmenin önüne geçmek için bütün argümanlarıyla saldırılarına hız kesmeden devam ediyor. Gaz stoklarını yeni kapsamlı saldırıları için doldurmaya devam ediyor. Bu hazırlık kuşkusuz kitlelerin büyüyen isyanına dair duyulan büyük korkunun fotoğrafıdır. Sınıf mücadelesi bu kadar hızlı ve politik bir iklimde ilerlerken halk gençliğini Demokratik Halk Devrimi'ne kanalize etmek; örgütlü, güçlü bir gençlik hareketi yaratmada yaz sürecini verimli geçirmek örgütümüz açısından önemlidir. Egemenlerin çelişkilerini keskinleştirmek, devrimci faaliyetin bu eksende ki sorumluluğunu üstlenmek bizlerin de güncel görevlerindedir.

Kadın Cinayetleri Politiktir Çünkü Sınıfsaldır! - 1

Son süreçte kadına yönelik saldırıların azgınlaşarak artması ile karşı karşıyayız. Emeğimize, kimliğimize, bedenimize yönelen bu saldırganlığa karşı öfkemizin devrimci tarzda örgütlenmesinin, bilince çıkarılmasının zorunluluğunun kavranması görevi önümüzde duruyor. Bu anlayışla kadın cinayetlerinin toplumsal, tarihsel kökenleri, nedenleri ve çözümünü noktasında yürütmemiz gereken tartışmaları aktarmayı gerekli görüyoruz.

Kadının tarihsel yenilgisi ile birlikte kimliğinin bir metaya dönüşmesi erkeğin "malı" haline gelen bedeninin savaş arenasına dönmesi ile birlikte kadına yönelik her türlü saldırı o anda tarihsel olarak normalleşmeye başlamaktadır. Bu ekseninde tarihsel ve toplumsal olarak kadınlar ikinci cins olarak görülmekte ve bedenleri kimlikleri her türlü şiddetin uygulama alanına dönüşmektedir.

Tarihsel sürecin gelişimi içerisinde kadının ikinci cins olarak görülme olgusu her yeni toplumsal gelişmeye bağlı olarak pekişen, sistemleşen bir boyut kazanmaktadır. Hem dünyada hem de Türkiye'de kadına yönelik şiddet bu gerçekliğe bağlı olarak artmaktadır. Kadın bedeni ve kimliği hem tekil erkeğin hem de erkek egemen devletin ve daha bütünlüklü ifade edersek emperyalist-kapitalist sistemin egemenlik sahası olarak görülmektedir. Üretim ilişkilerine bağlı olarak çeşitli kültürel, inançsal vb. değer yargılarıyla bu olgu yeniden ve yeniden üretilmekte bu biçimiyle sürdürülmektedir.

Kadın cinayetleri son yıllarda korkunç düzeyde artmıştır. Bu "modern dünyanın" gelişimi ile çelişse de gerçek budur. Bu durum sistemin krizi içerisinde ezilen sınıflara yönelik saldırıların artmasını doğrulayan örneklerin sadece bir yönünü göstermesi bakımından önemli bir nitelik taşımaktadır. Burada faturalandırılan krizin faturası ikinci sınıf olanlara kesilir, bu bağlamda toplumsal yaşamda ortaya çıkan her sorunun bedeli de bu kesimlere sistematik olarak ödetilir. Tüm dünyada siyahilere, kadınlara, ülkemiz özgülünde azınlık milliyete mensup insanlara (Kürtlere) yönelik

saldırıları bu kapsamın içindedir. Bu tarifleme kültürel karşılığını bulmak bakımından önemli olsa da bu kesimler esas olarak işçi sınıfı ve emekçileri oluşturan kesimlerdir.

Kadın cinayetleri Türkiye özgülünde son yirmi yıl içerisinde çok ciddi bir boyut kazanmıştır. Burada kadınların daha görünür olması, kadın mücadelesinin gelişmesi, medya ayağında kadına yönelik saldırıların yukarıda ifade ettiğimiz gelişmelere bağlı olarak daha fazla yer veriliyor olması da önemli bir etken olarak görülmelidir.

Türkiye'de kadın cinayetlerinin önemli dönüm noktaları olmuştur. Bu toplumsal bilincin gelişmesinde

cezazsızlık, başta diyanet olmak üzere devletin tüm kurumlarından yayılan kadın düşmanı ses, toplumun tüm katmanlarında duyulur hale gelmekte kadın düşmanı anlayışlar bu biçimde cesaretlendirilmektedir.

Diğer yanıyla emperyalist-kapitalist sistemin kadınlara biçtiği toplumsal rollerin parçalanma momentlerini içine alan gelişmelerle birlikte kadın mücadelesi ivmelendikçe saldırılar da artmakta bu bağlamda tekil ve toplumsal direnişler bu saldırılarla bastırılmaya çalışılmaktadır. Nevin Yıldırım davası da bu bakımdan simgeseldir.

Kadın cinayetleri özgülünde teorik düzlemde de çok yönlü tartışmalar

çıkarmakta, hatta tam da bu noktada "başkaldırı cinayetleri" tarifinin kullanılması önerileri görülmektedir. Teorik düzlemde de gelişen kadın mücadelesi bu kavramsallaştırmanın yanlışlığını ortaya koymuş, buna bağlı olarak daha doğru bir kavramsallaştırma olan "kadın cinayetleri" kavramını kullanılmaya başlamıştır.

Konumuza dönecek olursak "modern kültürle" geleneksel olanın çatışmasının bir yansıması olduğuna ilişkin belirlemede bir doğruluk payı olsa da açıklamanın ana eksenini kültür, inanç, örf ve adetler olarak görülmekte olup bu kültür, inanç, örf ve adetlere yön veren sınıfsal gerçeklik gözden kaçırılmakta, üst yapıya hakim olan alt yapı

gerçekliği kavranmamaktadır. Toplumsal üretim ilişkilerinin bir yansıması olarak üst yapı tahlili yapılmamakta bu anlamda kadın cinayetlerinin esas olarak nasıl önleneyeceği, düşmanın kim olduğu sorusu muğlak bırakılmaktadır. Buna bağlı olarak da düşmanına karşı daha köklü ve örgütlü bir mücadele tartışması yapılmaz hale gelmektedir. Kadın cinayetlerinin önlenmesi reformsal olgular kapsamına sıkıştırılmakta kadın cinayetlerinin önlenmesinin devrimsel gerçekliği engellenmektedir. Mücadelede, bireysel olanın kutsandığı, sistematik olarak ön plana çıkarıldığı örgütlü bir güçten yoksun bırakıldığı ya da bu anlamda yolun bulanıklaştırıldığı erkek egemen sistemin yararlandığı bir tablo oluşmaktadır. Bu anlayışla kadın cinayetlerinin önlenmesi kadına yönelik saldırıların durdurulması konusunda kadınların örgütlenmesi Yeni Demokratik Devrim mücadelemizin önemli parçalarından biridir.

Sorunun doğru tahlili, sınıfsal ve tarihsel köklerinin doğru şekilde çözümlenmesiyle doğrudan ilişkilidir. Bu açıdan genel olarak kadın kurtuluş mücadelesi özelde kadın cinayetlerinin önlenmesi birbirine kopmaz bağlarla bağlıdır. Bu açıdan güncel politikalar sistematik olarak stratejik hedeflerimize bağlanmalı ve politikalarımız bu ekseninde etkinleşmelidir. Nihai olarak sınıfın kurtuluşu, en sonunda insanlığın kurtuluşu buna bağlı gelişecektir.

(Devam Edecek)

de önemli bir etken olmuştur. 2004 yılında hamile kaldığı için ailesi tarafından öldürülen Güldünya Töre cinayeti buna örnektir. Yine 2010 yılında Ayşe Paşalı cinayeti buna örnektir. 2015 yılında Özgecan Aslan cinayeti toplumsal tepkinin etkin şekilde sokaklara aktığı, halkın her kesiminden insanların öfkelerini topladığı dönüm noktalarındandır. Son yıllarda ise Şule Çet, Helin Palandöken, Emine Bulut, Gülistan Doku bu süreçlerde simgeleşen örneklerin başında gelmektedir. Devletin kumanda merkezine AKP'nin geçmesiyle birlikte kadına yönelik saldırıların geldiği boyut, yapılan yasal düzenlemelerle kadına karşı suç işleyenlere verilen ödül, kadınları kontrol altında tutma hamlelerini ve bunun yasal argümanlarla korunmasını da içinde barındırıyor. Katillerin özel korumaya alınması,

bu gelişmelere bağlı olarak ilerlemekte kadın cinayetlerinin nedenleri, toplumsal ve sınıfsal kökleri konusunda çok çeşitli anlayış ve teoriler üretilmektedir. Bu bağlamda Türkiye'de hakim olan anlayış geleneksel olanla modern olanın çatışmasından doğan saldırganlık ve geleneksel olanın modern olana karşı direnmesi olarak tarif edilmektedir. Genellikle inançlara bağlı kültürle ilişkilendirilen saldırılar özel olarak Müslüman ülkelere has ya da daha doğru ifade edersek bu ülkelerde kadın cinayetlerinin daha yaygın olduğu anlaşılmakta/aktarılmaktadır. Bu durumun öyle bir boyuta vardığı yerler vardır ki baş düşman din olgusu üzerinden tarif edilir hale gelmektedir. Bu bağlamda da kadın cinayetlerinde "namus cinayetleri", "töre cinayetleri", "ihtiras cinayetleri" gibi kavramsallaştırmalar ortaya

Yıkım ve İnşanın Diyalektiği

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

“Toplumun gelişmesinin bugün ki aşamasında dünyayı doğru olarak bilme ve değiştirme sorumluluğu, Tarih tarafından proletaryanın ve onun partisinin omuzlarına yüklenmiştir. Bilimsel bilgiye uygun olarak belirlenen bu süreç, yani dünyayı değiştirme pratiği, ... insanlık tarihinde eş görülmemiş bir ana yani dünyadan karanlığın bütünüyle yok edileceği ve dünyanın eşine rastlanmamış aydınlık bir dünyaya dönüştürüleceği ana ulaşmış bulunmaktadır. Proletarya ve devrimci halkın dünyayı değiştirme mücadelesi şu görevlerin yerine getirilmesini kapsamaktadır: Nesnel dünyanın yanı sıra kendi öznel dünyalarını da değiştirmeleri; öğrenme yeteneklerini değiştirmeleri ve öznel dünya ile nesnel dünya arasındaki ilişkileri değiştirmeleri...” Mao

Her birey, içinde şekillendiği toplumun izlerini taşıyarak mücadeledeki yerini alır. Ancak mücadeleye katıldıktan sonra bu izleri bir çırpıda sökülmüş atmak mümkün olmaz. Bu süreç ağır, sancılı, acı verici ve görece uzun bir zamanı kapsayacak şekilde işler. Bireyin aileden başlayarak almaya başladığı eğitimin kazandırdığı düşünce biçimi, bakış açısı ve davranış kalıplarının kısa vadede ve kolayca aşılması mümkün değildir.

Çünkü bütün bunlar uzun yıllar boyunca, sürekli ve sistemli bir şekilde bireye aşılanmış, birey böyle eğitilmiştir. Dolayısıyla bütün bunların sökülüp atılması da hem belli bir zaman alacaktır ve hem de ancak sistemli ve sürekli bir çalışma ile mümkün olabilecektir. Elbette bütün bunlar sınıf mücadelesinden kopuk bir şekilde değil, tam tersine onun en yoğun çatışma alanlarının içinde olunarak başarılacaktır.

Ülkemiz nüfusunun ağırlıklı bölümünü küçük burjuvazinin oluşturduğunu söylüyoruz. Aynı durum mücadele alanlarının neredeyse tamamı için de geçerlidir. Bu küçük burjuvazinin kendine ait ideolojisini, alışkanlıklarını ve güdülerini de kendisi ile birlikte saf-lara getirdiği anlamına gelir ki bu sınıfın ideolojisi tamamen sökülüp atılmadan, yerine proletarya ideolojisi inşa edilmeden mücadelede başarıya ulaşmak mümkün değildir.

Bırakalım başarı elde etmeyi, var olan başarıları tüketen, değerleri çürüten, kazanımları ortadan kaldıran bir noktaya savrulmamak elde bile değildir. Nedeni aslında basittir: Küçük burjuvazinin üretim süreciyle ilişkisinin getirdiği bir bakış açısı, bir düşünce yöntemi vardır. Bu küçük burjuvazinin üretim süreci içindeki bireysel, dar, küçük ve istikrarsız konumuyla alakalıdır.

“Nasıl yaşarsan öyle düşünürsün” esprisiyle özetlenebilecek bu durum, küçük burjuvazinin düşünme yöntemi vb. bakış açısının da tek yanlı, dar, kendisiyle sınırlı, dışarıdan esen rüzgâra göre yön değiştiren, parçayı görüp bütün zanneden, bildiğini mutlak sanan vs. olmasını beraberinde getirir. Bunların hepsinin toplamı öznelciği ifade eder ki öznelcilik ortaya yalnızca ‘hata’ları çıkarır, başarıları değil.

Faaliyetlerimize ve ilişkilenmelerimize şöyle bir göz attığımızda, neredeyse tüm hatalarımızın altından bu düşünme yöntemi çıkar. Bütün bunların aslında mücadelemize ne kadar zarar verdiğini görebilmek için, öne çıkan birkaç hatamızı masaya yatırıp bilimsel bir tarzda incelemek yeterli olacaktır. Dolayısıyla hatalarımızın büyük bölümünün nedeni konumun-

daki bu düşünme yönteminin, onun tam karşıtı ile yani diyalektik materyalist bakış açısı ve düşünme yöntemi ile yer değiştirmesi gerekir.

MLM bakış açısı ve yöntemine sahip olunmadığı, bunun işlevli kılınmadığı, kullanılmadığı her durumun bizi ‘gerçeklerden’ uzaklaştıracağı açıktır. Gerçeklere uzak olmak, hayal denizinde yüzmek anlamına geleceğinden ve proletaryanın davası ancak gerçeklere hükmetmeye çalışıldığı oranda bir ‘gerçek’ haline geleceğinden, diyalektik materyalizme hâkim olma, onu bir yaşam ve düşünme tarzı olarak içselleştirme hayati bir öneme sahiptir.

Öte yandan küçük burjuvazinin bahsini ettiğimiz yaşam tarzı ve almış olduğu eğitim ona belli alışkanlıklar kazandırır. Üretim sürecine uzaklık ve yakınlığına ya da bunun yaşam içinde aldığı biçime paralel olarak bu alışkanlıklar değişken özelliklere sahiptir. Ancak hepsinin belli başlı temel/ortak özellikleri de vardır. Bunların en başında tüm alışkanlıkların birey merkezli olması gelmektedir.

Birey merkezli olmak: bireyin çıkarlarını esas alacak şekilde davranmak, bireyin istem ve ihtiyaçlarına yanıt olacak yönde hareket etmek anlamına gelir. Bu bütün dünyayı kendine göre yorumlamak ve kendine göre değiştirmek yani kendine göre yaşamak anlamına gelmektedir. Açık ki kendine göre yaşamak kolektivizmi reddetmek yani örgüte göre yaşamaktır. Her sınıfın olduğu gibi küçük burjuvazinin de kendine ait sınıf alışkanlıkları vardır ve bunun gerektirdiği gibi hareket eder.

Bunu örgüt içinde de yaşamaya, devam ettirmeye çalışır. Elbette küçük burjuva alışkanlıklar örgüt ortamını bozan, yozlaştıran, çürüten bir rol oynadıklarından, örgütün yaşamını tehlikeye atar, ilerlemesini aksatır ve yavaşlatır. Proletaryanın davasını sürekli olarak yolundan saptırmaya ve hedefinden uzaklaştırmaya çalışır. Çünkü proletaryanın davası toplumsal çıkarlar uğrunadır ve onun örgütü toplumsal çıkarlar uğruna savaşı.

Dolayısıyla bireysel çıkarların ön-

planda olduğu her türlü mücadele ve davranışı reddeder. O, bir sınıfın, proletaryanın çıkarları uğruna mücadele ederken, küçük burjuva bireyin kendi çıkarlarını ön plana geçirmesine, hâkim olmasına, yön vermesine kesinlikle müsaade etmez/etmemelidir.

Her sınıfın bir dünya görüşü, bakış açısı, düşünme yöntemi, davranış biçimi ve yaşam alışkanlıkları vardır. Ve her sınıf bulunduğu ortamı bunlara uygun bir biçimde değiştirmeye çalışır. Hangisinin hâkim durumda olduğu bir yana, örgüt içinde proletarya ile burjuvazi arasında sürekli olarak bir sınıf mücadelesi vardır. Genel olarak hâkim durumda olmasa bile burjuvazinin, değişip-dönüşmediği oranda örgütün hareketine yön veren, kayıplara, yenilgilere, bozulmalara yol açan bir rol oynaması kaçınılmazdır.

Bir başka nokta da inşa meselesidir. Yeni yaratma mücadelesinin bir yanı yıkım iken, diğer bir yanı da inşa etmektir. Kısaca eskiye dair ne varsa yıkılacak bunların yerine yeni inşa edilecektir. Ancak burada esas nokta yıkım işi başarılamadan inşa işinin başarılamayacağıdır. Bu nokta önemlidir, çünkü bugün en çok sıkıntısını çektiğimiz konuların başında bu gelmektedir. Yani küçük burjuva ideolojinin saflarımızdaki çeşitli etkilerini, alışkanlıklarını, düşünme tarzını vb. yıkmadan yerine proleter ideolojinin düşünme ve yaşam tarzını inşa etmeye çalışan son derece yanlış bir yaklaşıma sahibiz.

Bu küçük burjuva ideoloji ile proleter ideolojiyi birleştirmek anlamına gelir ki bu durum ikisinin tek bir bünyede bulunmasının zorunluluğundan başka bir şeydir. Birini yıkmadan diğerini inşa etmeye çalışmaktır. Birbirine taban tabana zıt ve uzlaşmaz iki ideolojinin birleştirilmeye, bir arada yaşatılmaya çalışılmasıdır.

Ancak bilinmelidir ki bu “karma ideoloji” (!) hiçbir şekilde proletaryanın davasına hizmet eden pratikler üretmemektedir. Tam tersine proletaryanın davasını ve onun örgütünü zayıflatmakta hatta adım adım yıkılmaktadır. Çünkü bu ‘karma ideoloji’ sayesinde ‘ucube’ şekillenmeler ortaya

çıkılmaktadır ve bu 'ucube' şekillenmeler gerek şekil itibariyle gerekse de özünde proletaryayı ve onun ideolojisini temsil etmemekte/edememektedir.

Bir yandan halkın özgürlük ihtiyacından bahsedip öte yandan halka tepeden yaklaşan, ondan uzak, ona yabancı bir devrimcilik; bir yandan halk sevgisinden, halk için mücadele etmekten bahsedip öte yandan onun değerlerine saygısızlıktan, mallarına zarar vermekten kaçınmayan bir devrimcilik; bir yandan halkın bilinçlenmesi gerektiğinden bahsedip öte yandan onunla kafa-kol ilişkisi geliştirilen devrimcilik; bir yandan düşmana saldırmaktan bahsedip öte yandan düşmanı izleme görevini bile yerine getirmeyen devrimcilik; bir yandan askeri düzen-disiplinden bahsedip öte yandan her türlü kuralsızlığın üzerinde yaşamını kuran devrimcilik; bir yandan yoldaşıktan bahsedip öte yandan yoldaşlarına hiçbir emek vermeyen devrimcilik; bir yandan değişmekten-düzelmekten bahsedip öte yandan eleştiriden korkan bir devrimcilik...

Bunlara daha onlarca örnek verebiliriz. Yapmaya çalıştıklarımızla taşıdığımız ideolojinin çeliştiği, bunların iç içe geçirilerek yerine getirilmeye çalışıldığı her durumda aslında yaşadığımız şey budur. Yukarıdaki örnekler üzerinden, birincileri yerine getirmek için ikincilerin yıkılması gerektiği açıktır. Aynı anda halkı hem örgütleyip hem örgütlememek, hem bilinçlendirip hem bilinçlendirmemek, düşmana hem saldırıp hem saldırmamak, askeri kurallara hem uyup hem uymamak, yoldaşlarla hem birleşip hem ayırmak vb. mümkün müdür?

Tercih edilmesi gerekenler ile vazgeçilmesi gerekenler arasındaki ayrımlar aslında nettir ama bizim ne yapıp

edip ikisini aynı anda yaşamaya ne birinden ne de ötekenden vazgeçmeye kararlı halimiz yukarıda saydığımız pratikleri ortaya çıkarmaktadır. Nasıl ki mevcut gerici iktidarın her türlü kurumunu yıkıp parçalamadan, halkın devrimci iktidarını kurup inşa etmek mümkün değilse gerici iktidar ile devrimci iktidar nasıl iç içe yaşamazsa aynı şey bahsini ettiğimiz durum için de geçerlidir. Yıkılması gerekeni yıkmadan yeniyi inşa etmeye çalışan halimiz, bizi eski ve yıkılmaya yüz tutmuş bir binanın üzerine yeni ve sağlam bir bina inşa etmeye çalışanlara benzetiyor.

Nasıl ki bu koşullarda yeni yapılan bina sağlam olamayacaksa, aynı şekilde küçük burjuva ideolojinin bünyesindeki yansımaları yıkılmadan da yerine inşa etmeye çalıştığımız proleter ideolojinin temelleri sağlam olmayacaktır.

Ancak nasıl ki Halk Savaşı uzun süreli bir mücadele ise aynı şekilde ideolojik mücadele de uzun süreli olacaktır. Bu gerçekliğin mutlaka kavranması gerekir. Aksi halde beklentilerimizle mevcut gerçeklik arasındaki uçuruma bir anlam veremeyiz. Her şeyin gelişiminin, kendi koşulları içinde belli sınırları vardır. Bu sınırlar da değişkendir ancak mevcut anda bahsi edilen sınırlar görülmezse değişimden-gelişimden beklentiler de gerçeğe uymaz.

İşte bahsini ettiğimiz sınırlar bunlardır. Bütün bu sınırlar birden değil, görece uzun bir mücadele süreci içinde adım adım genişleyecektir. Yoksa ideal olanla mevcut olanı kıyaslamak bilimsel bir yöntem değildir, sektör bir tutuma tekabül eder ve değişim-gelişime hizmet etmez. Önemli olan mevcut gerçekliği objektif bir analize tabi tutup, andaki sınırları görerek hedefler belirlemek ve değişimi ve gelişimi buradan zorlamaktır.

Yıkım ve inşaya yön vermesi gereken şey proletaryanın ideolojisidir. Bu olmadan, buna yaslanmadan, bura-

Proleter devrimci kişiliğin inşası sınıf mücadelesinden bağımsız değildir. Mücadele içindeki bireyler olarak konumlanışımız, mücadeleyi kavrayışımız ve mücadele içinde kendimizi var etme mücadelesi bir ana ya da bir döneme ait değil süreklidir. Bu sorgulamayı belirleyen, bu sorgulamayı sonucundan çıkan sonuçları koşullayan ise sınıf mücadelesinin pratiğidir. Mücadelenin daha durağan koşullarında ve düşman saldırılarının daha da arttığı dönemlerde hesaplaşmanın içeriği ile mücadelenin geliştiği dönemlerdeki hesaplaşmanın içeriği farklı olmaktadır. Özellikle de müca-

delenin gerilediği, yenilgilerin yaşandığı, ağır kayıpların alındığı dönemlere eklenen umutsuzluk bireyin mücadelede varlık-yokluk hesaplaşmasına neden olmaktadır.

Sağlam bir ideolojik dönüşümün olmadığı durumlarda, bu dönemlerde bireyin kendine, örgüte ve kitlelere güvensizliği daha belirgin bir karakter kazanmaktadır. '80 AFC'si sonrasında, yaşanan yoğun Avrupa göçünün nedenleri burada aranmalıdır. Sınıf mücadelesinin bugün ki ağır seyri yine benzer dö-

dan beslenmeden ve yine bunu güçlendirme çabası içinde olunmadan ne yıkım ve ne de inşa mümkündür! Burada bu yıkım ve inşayı gerçekleştirecek, bu zorlu, karmaşık, acı veren, bedel ödeten savaşım içinde, bize gerekli olan cüret ve cesareti sağlayacak her şeyin bu ideolojinin içinde bulunduğu bilmeliyiz.

Sınıf mücadelesini ve onun yasalarını kavramak, buradan doğru ege-menlerin sömürü ve zulüm sistemine duyulan büyük kin ve köklü nefret, proletaryanın ve halkın bu sömürü ve zulümden dolayı yaşadığı dayanılmaz acıları hissetmek ve son olarak bütün bunları değiştirmek için duyulan sonsuz istek! Sorun gerçeği anlamaktır ve gerçeği anlayan her dürüst insanın bu sonuca ulaşmaması olanaksızdır.

nemlerin yaşanmasını beraberinde getirmiştir. Safların hızla terkedilişine eklenen her renkteki söylem ve mücadeleden firarın temelinde yine hem tek tek bireylerin kendine hem de örgüte ve kitlelere olan güvensizlik yatmaktadır. Kuşkusuz güven soyut bir olgu değil somuttur ve somutluğunu proletaryanın davasının haklılığından ve mutlak zaferinden almaktadır. Bu inanç ve kararlılık bilimsel olarak kavranıp içselleştirilemediğinde, umut ve umutsuzluk, inanç ve inançsızlık, güven ve güvensizlik arasındaki çizgi belirsiz ve silik kalmaya devam etmektedir. Bu çizginin belirginleşmesi, kalınlaşması ve sağlamlaşması ancak ideolojik donanımla ve sınıf mücadelesinin pratiğine kendimizi sınırsız olarak atmakla mümkün olacaktır.

Libya'da Paylaşım Savaşları

2000'lerin başından itibaren dünya pazar alanları üzerinde emperyalist yeniden paylaşım mücadelesi daha bir görünür hale geldi. Özellikle Çin ve Rusya'nın ekonomik-siyasi-askeri etkinliğini artırması bunda etkili oldu. ABD'nin karşısına yeni güçler çıktı. Bunu takiben ABD dünya üzerindeki hakimiyetini güçlendirmek, rakiplerini engellemek, emperyalistler arasındaki başat güç olmayı devam ettirebilme politikasını yoğunlaştırdı. Büyük Ortadoğu Projesi (BOP- daha sonra genişletildi ve Kuzey Afrika da dahil edilerek Genişletilmiş Ortadoğu Projesi oldu) bu ihtiyacın bir ürünüydü. Kuzey Afrika'dan başlayıp Orta Asya'ya kadar uzanan geniş bir coğrafyada hakimiyet kurulması hedefleniyordu. Bu hedefe Çin ve Rusya'nın kuşatılması, AB'nin sıkı markajda tutulması da dahildi. BOP onlarca ülkenin kaderinin ve sınırlarının emperyalist çıkarlar doğrultusunda değiştirileceği anlamına geliyordu. Dönemin ABD Dışişleri Bakanı C. Rice 22 ülkenin sınırlarının değişeceğini açıkça ifade ediyordu. Bu proje kapsamında Afganistan ve Irak işgal edildi ve çatışmalar, bölgesel savaşlar çıkarıldı. Bu emperyalist paylaşımın adına "demokrasi", "özgürlük", "adalet", "eşitlik" götürmek olarak adlandırıldı. Bölge halklarının yaşadığı tek şey ise on yıllardır durmayan katliamlar ve zulümler oldu.

Son yirmi yıldır emperyalistler arası güç ve pazar paylaşım savaşları değişik biçimlerde (işgal, darbe, ticaret savaşı vb.) fiili olarak devam ediyor. Bölgesel savaşlar stratejik konumu ve enerji kaynakları açısından önemli olan ülkelerde yaşanıyor. Libya bu ülkelerden biri olarak emperyalist haydutların ev sahasına dönüştürüldü. Hemen her emperyalist, pazar alanlarında kendi hakimiyetini kurmak istiyor. Bundandır ki ne Libya ne de Suriye'de savaş bitmek bilmiyor. Bu anlamıyla Libya sorunu en başından itibaren emperyalist paylaşımın yapıldığı kapsamlı bir sorundur. Emperyalist rekabetin kızışmasına paralel gelişen aşamada yeni bir boyut kazanmıştır. Bu soruna daha yakından bakmak, somut durumu analiz etmek, bir bütün süreci okuyup taşları yerli yerine oturtmak bu çalışmanın temel amacıdır.

1- SÖMÜRGELİKTEN YARI-SÖMÜRGELİĞE LIBYA

Libya tarihi bir anlamıyla sömürge

tarihidir. M.Ö. 7. yüzyılda eski Yunanlılar Libya kıyılarına koloniler kurdu. Yunan kolonilerinden sonra M.Ö. 1. yüzyılda Roma İmparatorluğu'nun hakimiyetine girdi. 1517 Libya'da Osmanlı egemenliği başladı. Osmanlı harita ve salnamelerinde Libya Afrikay-i Osmaniyye olarak geçmektedir. Yaklaşık dört yüzyıl süren Osmanlı hakimiyeti 1. EPS öncesi İtalya emperyalizminin işgaliyle sona erdi. Sömürge kapma yarışındaki emperyalistler arasında olan İtalya, kendini koruyacak mecali kalmayan Osmanlı topraklarını sömürgeleştirilenlerin başında yer aldı. 1911-43 arası dönemde Libya İtalya'nın sömürgesi oldu.

2. EPS'de, 1940-43 yılları arasında üç yıl süren Çöl Savaşları sonrasında

İtalya ve Almanya ordusunu yenen Fransa ve İngiltere Libya'yı paylaştı. güneyde Fizan Fransızların, kuzeyde Trablusgarp İngilizlerin eline geçti.

Sömürge tarzı yönetimin ekonomik ve siyasi yükünün ağırlığı, yönetme zorunlulukları gibi nedenlerle emperyalistler sömürgelerine sözde "bağımsızlık hakkı" tanıyarak, bu ülkeleri yarı sömürgeleştirdi. Bu politikanın bir ürünü olarak 1951'de Libya'nın "bağımsız" bir devlet olduğu Kral Muhammed İdris es-Senasi tarafından ilan edildi.

1969'da Albay Muammer Kaddafi önderliğinde "Özgür Subaylar"ın gerçekleştirdiği darbeyle monarşiye son verildi. Krallıktan cumhuriyete geçildi. Kaddafi sosyalizmin yarattığı ulusal kurtuluş ve millileştirme dalgasından etkilenerek 1971'de petrol tekellerini millileştirdi. Bu politikayla ABD'nin "şer eksenli" ülkeleri listesinde yer aldı. 2011 yılına dek izlemiş olduğu ABD karşıtı politika nedeniyle kimi devrimci yapılar tarafından anti-emperyalist payesi dahi biçildi. Sosyal ve

kamu harcamalarının arttırıldığı popülist politikalar da bu payeye argüman olarak gösterildi. Kapitalist sistemi reddetmediği, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti kaldırmadığı, sömürüye son vermediği gibi temel kriterler görmezden gelindi. Kaddafi her daim ABD'nin hedefi oldu. ABD'nin düşman ilan ettiği İran, Kuzey Kore gibi ülkelere verdiği destek nedeniyle 1986'da ABD tarafından bombalandı. "Anti-emperyalist" Kaddafi destekleri geri çektiğini açıkladı. 2011 yılında NATO işgaliyle devrilerek 42 yıllık bir dönem sona erdi.

2- STRATEJİK ÖNEMİ

Büyük bir bölümü çöl olan, halkın vahalarda ve sahilde yaşadığı, kabilele-

kendi lehine çevirmek için yaptıkları hamleler Libya'daki savaşı daha da çetrefilli hale getiriyor.

3- EMPERYALİST İŞGAL VE PAYLAŞIM SAVAŞI

Emperyalist rekabetin kızıştığı bir dönemde "başına buyruk" Kaddafi "ayar verilmesi" gerekenlerdendi. Rus Sosyal Emperyalizmi döneminde Rusya ile olan ilişkilerinin yeniden güçlenme ihtimali, bu "ayarı" Batılı emperyalistler için daha bir gerekli kılıyordu. Libya'nın 1969'dan beri ABD denetimi dışında olması da bir başka etkendi. Emperyalistlerin enerji kaynaklarına olan ihtiyacı Libya'yı hedef tahtasına oturtuyordu. Enerji kaynakları üzerinde "kendine münhasır" bir yönetim olması kabul edilebilir değildi. Daralan pazar, azalan enerji kaynakları gerçekliğinde Kaddafi çekilebilecek bir lider değildi.

Tunus'ta başlayan halk ayaklanmaları, işsizlik, yoksulluk, açlık eylemleri diktatörleri hedef alıyordu. Kuzey Afrika'yı kendi çıkarları için düzenlemek isteyen ABD emperyalizmi için bu ayaklanmalar bulunmaz bir fırsattı.

Arap coğrafyasını kasıp kavuran isyanlarla diktatörler bir bir devrilirken, emperyalizmin müdahalesiyle diktatörlük ayakta tutuldu.

Bir diktatör devrilirken emperyalist çıkarlara uygun yeni bir diktatör iktidara taşındı. Batılı emperyalistler için hasıl olunan gerçekleşti.

Tunus ve Mısır derken Libya'da da başlayan ayaklanmalarda farklı olan emperyalistlerin doğrudan NATO ile müdahalesidir. 2011 Şubat'ında başlayan ayaklanma daha ayını doldurmadan, emperyalist haydutlar BM ve NATO'yu devreye soktu. BM kalkınma "ayaklanmacılar" koruma altına alınırken NATO'nun müdahalesine de zemin hazırlandı. Uluslararası hukuka uygun hale getirilen müdahale, Mart 2011'de emperyalist işgale dönüştü. Ekim 2011'de sona eren NATO bombardımanıyla Kaddafi hazin bir sonla devrildi. TC devleti işgalin ilk günlerinde "NATO'nun ne işi var?" derken işgalin koordinasyonunun İzmir'de olmasını kabul eden bir dönüş sergiledi. "Kardeşim Esad"dan "Katil Esad"e dönüşün ilk örneği Libya'da gösterildi.

İşgal sonrasında Libya üçe bölündü. Üç parlamento kuruldu, Trablus'ta

rin etkin olduğu aşiret toplumu olan Libya'yı NATO müdahalesini gerektirecek kadar önemli kılan nedenlerin başında petrol geliyor. Libya petrolü sülfür oranı az, kaliteli, üretim maliyeti (1 varil petrol bir dolara üretiliyor) düşük petroldür. Biri çölde diğeri Akdeniz kıyısında 6 rafinerisi var. Artan emperyalist rekabette bu üretimi ucuz ve kaliteli enerji kaynağı Libya'nın önemini artırıyor.

Bir diğer etken ise Akdeniz'de keşfedilen enerji kaynakları nedeniyle deniz paylaşımıdır. Libya, Akdeniz, Kıbrıs Adası, Sicilya, Malta Adaları, Hint Okyanusu'na açılan Süveyş Kanalı'nın bulunduğu bölgededir. Libya'da elde edilecek hakimiyet, Ortadoğu'yu, Doğu Akdeniz, enerji ve ticaret yolunu, kontrol altına alınmakla eş değerdedir. Bu konum Libya'yı stratejik açıdan önemli kılmaktadır.

Bugün Libya'da savaşan güçler; bu stratejik önem ve bölgeye hakim olmanın veya belli bir paya sahip olmasının kendisine katacağı avantaj üzerine hesabını yapıyor. Tarafların süreci

Libya Şafağı Koalisyonu, Tobruk'ta Temsili Meclis ve Ulusal Mutabakat Hükümeti (UMH). Emperyalistler bu üç parlamento üzerinden hakimiyet kurmaya çalıştı. 2017 yılında ABD'nin Libya'yı üçe bölme planı ortaya çıktı. Bu plana göre, Doğu'da petrol bölgesi Sirenayka Hafter'e, Batı'da Trablus Müslüman Kardeşler'e, Güney'de Fizan İslami cihadistlere pay ediliyordu. Plan Osmanlı dönemi haritasına göre hazırlanmıştı. İronik olan ABD'nin 2. EPS'de Fransa ve İngiltere'nin uygulamak istediği bu bölme (aynı biçimde) planına karşı çıkmasıdır. O dönem plan ABD'nin nüfuzunu daraltan bir role sahipken şimdi tam tersi, ABD'nin hakimiyetini artıracığı için uygulanmak istendi fakat bölgesel dengelere uymadı. Emperyalist çelişki ve çıkarların yoğunlaştığı ülkede Paris, Palermo ve Abu Dabi'de üçlü zirve yapıldı. Hiçbirinde kalıcı çözüm sağlanamadı.

4- PAYLAŞIM SAVAŞINDAKİ GÜÇ DENGESİ

a) Yerel güçler

NATO işgali sonrası ortaya çıkan parçalı duruma "çözüm" olarak değişik oluşumlar kuruldu; "Geçiş Konseyi", "Ulusal Mutabakat" vb. Bu oluşumlar emperyalist paylaşım nedeniyle "ölü doğan çocuk" niteliğinden öte geçemedi. Kaddafi'ni devrilmesinin hemen ardından Tobruk ve Trablus merkezli iki siyasi güç ortaya çıktı. Yapılan ilk seçimlerle Müslüman Kardeşler sandalye sayısını, haliyle bürokratik gücünü artırdı. Bunu takiben Ocak 2014'te görev süresi dolmasına rağmen bir yıl daha uzatan karar alması nedeniyle savaş yeni bir boyut kazandı. General Hafter sahneye çıktı.

Tobruk merkezli Libya Ulusal Ordusu Generali Halife Bel-Kasım Hafter 1969'da Kaddafi'yi destekledi, Genelkurmay Başkanı oldu. 1990'da ABD'ye iltica etti. CIA tarafından eğitildi, 1999'da CIA destekli Kaddafi'ye darbe girişiminde bulundu. Hafter, ülkenin %77'sini ve petrol bölgesi Sirenayka'yı denetliyor. Petrol yataklarının tamamı, rafinerilerin %5'i depoların %4'ünü elinde tutuyor.

Trablus merkezli UMH Başkanı Fayiz el-Sarac Libya bürokrasisi içinde güçlü bir aileden geliyor. Ülkenin %6'sını denetliyor. İhraç edilen petrolün tüm geliri UMH kontrolündeki ulusal petrol firmasının. BM tarafından tanınarak uluslararası bir "meşruluğa" sahip.

Savaşın ilk yıllarında cihadistler (özellikle IŞİD) emperyalist destekli siyasi bir aktör olsalar da geline aşamada herhangi bir etki güçleri kalmadı.

Aşiret-kabilelerin önemli bir etki gücü söz konusu. Hafter en büyük aşiret olan el-Furjani'ye mensup. Trablus'ta Heysem al-Tajouri, Abdulgani al-Kikli, Abdülrauf Kara liderliğinde milis güçleri, Navvasi Tugayı, Misrata milisleri hükümetten bağımsız bir konuma sahipler. Bu aşiret ve milis güçleri dikate alınmadan izlenen politikaların başarı oranı düşük.

b) Bölgesel güçler

Libya'nın paylaşımında bölge devletleri, pastadan pay kapma ihtimali ile soruna müdahil oldular. Emperyalizmin gölgesinde, onların çıkarlarına ters düşmeyen politika ile kendi çıkarlarının peşindeler. NATO işgaline istisnasız hepsi destek verirken işgal sonrası her biri kendi çıkarları ekseninde karşıt güç haline geldiler.

Körfez ülkeleri, Arap olmalarına rağmen Arap olan bir devletin işgaline onay verdi. Vermekle de kalmayıp işgalin başarıya ulaşmasında rol oynadılar. 2011'de işgal çağrısı yapan onlardı. İşgale karşı tepkiyi şekillendiren diplomatik çaba sarf ettiler. Avrupa'ya finans desteği vererek savunma bütçelerini rahatlatıldılar. Obama'nın, "Katar'ın öncülüğü olmasaydı geniş tabanlı koalisyon kuramazdık" demesi, Körfez ülkelerinin işgaldeki misyonunu göstermesi açısından önemlidir. İşgal sonrası Körfez ülkelerinin ortaklığı bozuldu. Katar, ihvancılığı güçlendirmek amaçlı Müslüman Kardeşler'e, Trablus hükümetine destek veriyor. Birleşik Arap Emirlikleri, bölgedeki "radikal" İslamcılarının etkisini kırmak amaçlı politika izliyor, Hafter'e destek veriyor. BM'nin silah ambargosu olmasına karşın silah, uçak, zırhlı araç ve finansman yardımı yapıyor. Müslüman Kardeşler'e düşman S. Arabistan ise Hafter'in yanında yer alıyor.

Türkiye de Libya'da savaşın önemli aktörlerinden biri haline geldi. İhvancı emeller doğrultusunda Serrac'ın yanında yer alıyor. Bir diğer amacı ise jeopolitiği ile ilintili. Doğu Akdeniz'deki enerji paylaşımı ve ABD, Mısır, Yunanistan, G. Kıbrıs, Filistin ve İsrail arasında yapılan enerji anlaşması TC'yi dışlayan bir içeriğe sahiptir. TC, kıta sahanlığını korumak, enerji paylaşımında dışlanmamak amacıyla Trablus'a asker göndermek de dahil aktif bir destek sunuyor. UMH ile "Deniz Yetki Alanlarını Sınırlandırma Anlaşması" yaparak elini güçlendirme adımı attı. Bunlardan daha önemli olup arka planda kalan ise emperyalizmin TC'yi Libya'da bir koçbaşı olarak kullanmasıdır. ABD, Rusya'yı dengelemek amaçlı TC'nin önünü açarken Rusya Trablus Hükümeti'ni

de kazanmak amaçlı daha sessiz kalıyor. Tüm bunların dışında alttan alta varolan niyet ise TC'nin işgalci emelleridir. Asker gönderme tartışmalarında Osmanlı dönemi anımsatılarak "vatan toprağı" vurgusu, bu emel ile bariz biçimde dışa vurumu olmuştur.

TC'ye genel olarak bölgede emperyalizmin -ki çoğunlukla ABD'nin- önünü açma görevi veriliyor, Suriye'de olduğu gibi. Bunu başaramadığı ya da emperyalistlerin politika değiştirmesine uyum sağlayamadığında bataklıkta kalmaktadır. Bunu da halka anti-emperyalizm olarak göstermektedir. TC, emperyalist işgal ve sömürü politikalarını halka kabul ettiren ideolojik manipülasyon yapmaktadır. Bunun için romantik dış politika oluşturuluyor. Şimdi de Libya'da Osmanlı'dan bu yana iyi ilişkileri olduğu ve o zamana döneleceği vurgulanıyor. Bu politika emperyalistlerin Libya'yı talan etme ve sömürmesinin aktif aktörlerinden birinin işgalciliğini gizlemekten başka bir amaç taşımıyor. Söylemde romantik dış politika, gerçekte realist. Emperyalist politikanın basit bir aparatı olma durumu. TC'nin Libya'daki "başarısı" emperyalizmin mayın eşeği olmasından öte değildir. Osmanlılık ve milliyetçilikle bu halka empoze edilmeye çalışılıyor.

c) Emperyalist Haydutlar

Daha fazla petrol ve stratejik bir konum elde etme amacıyla av sahasına dönen Libya'da emperyalistlerin çoklu hedefi bulunuyor. Libya'dan aslan payını almak için birbirlerini boşa düşüren satranç hamleleri yapıyorlar.

Genel görünüm itibarıyla ABD ikili bir tavır sergiliyor. Rusya esasta Hafter'i destekliyor. İtalya dışında Avrupalı emperyalistler de Hafter'den yana. Rusya Serrac'la ilişkisini kesmiş değil.

ABD emperyalizminin esas hedefi on yıl önce BOP'u gerçekleştirmekti. Rusya faktörü gelinen aşamada planları değiştirdi. Libya'ya hakim olma politikası, rakiplerini Libya bataklığında yıpratma, oyalama, boğma politikasına dönüştü. Bu eksende ABD Hafter'i destekliyor gibi görünürken, Serrac'ın da önünü açan hamleler yapıyor. Rusya'nın etkinliğini artırması ve Libya'da askeri bir üs elde etme eğilimi dengeleri değiştiren bir hamle oldu. ABD, Rus savaş uçaklarını (14 adet) varlığını deşifre ederek bu duruma sessiz kalmayacağını ve Serrac'ın yanında olacağını göstermiş oldu. ABD'nin Libya politikasının özeti, Suriye özel temsilcisi J. Jeffery'in Rusya'yı Suriye'de çıkmaza sokacağız sözünün Libya için de geçerli olmasıdır.

Rusya emperyalizmi, Libya işgal edilirken yaptığı hatayı tekrar etmeyerek daha aktif bir politika izlemeye başladı. Libya'da belli bir nüfuz alanını genişletmek Afrika'da kalıcı olmak, ABD'yi kendi sınırından uzak tutmak açısından önemiyor. Bu eksende Hafter'e verdiği destek salt savaş uçakları ile sınırlı değil. Kaddafi döneminde kurulan ilişkiyi canlandırmak ve bölgede yerel bir müttefik kazanmak istiyor. Bundandır ki Trablus hükümetini toptan reddetmiyor. Diplomatik alandaki gücünü kullanarak Serrac'ı kendisine yakın tutmaya çalışıyor. ABD'nin ikili tavrının bir benzerini hayata geçiriyor. Libya'ya komşu Cezayir ve Mısır'la ilişkilerini geliştirerek Afrika'da kendisine bir kapı açmaya çalışıyor.

5- SAVAŞTA SON DURUM

Emperyalist haydutların desteği ile Trablus'u kuşatan Hafter ordusu "sürpriz" bir gelişmeyle geri çekildi. Bu çekilme emperyalistler arası anlaşmazlığın bir sonucudur. Rusya'nın üstünlük sağlamasını engellemek amaçlı Batılı emperyalistlerin Hafter'e olan desteğini çekmesi yüksek ihtimaldir. Tek başına kalan Rusya geri adım atmak zorunda kaldı. ABD ile bir anlaşma sağlandı ve Hafter ateşkese hazır olduğunu açıkladı. UMH güçleri Sirte'de Rusya tarafından durduruldu.

Savaşın tamamıyla emperyalist çıkarlar üzerinden seyretmesi, belirleyici gücün emperyalizm olduğu diğer güçlerin bu eksende konumlandığı bir kez daha görülmüş oldu. TC'nin "dengeyi değiştirdik" söylemi iç politikaya dönük bir kandırmacadır. Yarı-sömürge bir ülkenin emperyalizmin karşısına çıkması söz konusu olamaz. Dengeyi değiştiren TC'nin asker göndermesi olmayıp emperyalistlerin birbirlerini Libya bataklığında boğma çabasıdır.

Libya emperyalistlerin paylaşım savaşı verdiği ikinci Suriye olmuştur. Bu nedenle savaş daha uzun yıllar sürecektir. Anlaşmalar, ateşkesler, zirveler vb. savaşın bitirilmesi için olmayıp emperyalistlerin birbirlerine üstünlük kurmasının manevralarıdır. Libya'nın emperyalist çıkarlar ekseninde Tobruk ve Trablus merkezli ikiye bölünmesinin gündeme gelmesi muhtemeldir. Emperyalistler arası güç dengesindeki bozulma Suriye'de olduğu gibi Libya'da da birinin diğerine üstünlük kurmasına imkan tanımıyor. Bu da bölgesel savaşların uzamasına emperyalistler arası çelişkilerin derinleşmesine yol açıyor. Bölgesel paylaşım savaşları, 3. Paylaşım Savaşı'nın ön adımları olup daha büyük fırtınanın kopacağı günlerin hızla yaklaştığına işaret etmektedir!

Her Zaman Hep Aynı...

Bahar... Bir tılsımlı dokunuş suya, havaya, toprağa... Cıvıldaşan, çağlayan, konup kalkan kanatlılar, renk renk, desen desen, iri ufak böcek... Elvan elvan çiçek... Dal uçlarında patlayan tomurcuk, toprağa serpiyen tohum, toprakta biten filiz... Dağ aralarından gelen, coşan, çağlayan, taşan sel... Keskin kokulu, ak köpüklü deniz... Billur gökyüzü, gökyüzünde katar katar göç sürüleri... Isınan, kaynayan, kımıldayan ne varsa... Bir ferahlık... Bir şükür... Bir bereket türküsü... Bahar...

Bir de çamur, uzayıp giden, dağlar tırmanan, tepelerden inen, düz ovalarda seyreyleyen, loş tünellerden geçen, köprüler bitiren, şehirlere girip çıkan, uğramadan geçen, şehirleri aşan, birbirine bağlanan, ayrılan, kıvrılan, düzleşen, uzayıp giden yollar... Stabilize, asfalt, toprak yollar... Islak yollar... Her baharda yollara düşen kamyonlar, minibüsler. Tıklım tıklım, üst üste, kucak kucağa, dolu dolu... Çoluk çocuk, yaşlı genç, kadın erkek, evli bekar insanlar... Elleri nasırlı, mideleri boş, gözleri uzaklarda insanlar, dolu dolu kamyonlar da minibüsler de... Her bahar yollara düşen mevsimlik işçiler... Her zaman, hep aynı ton da okunan türkü; mevsimlik işçiler...

Yılmaz Güney'in Endişe filmi yollarda ilerleyen kamyonlarla başlar. Kasaları insanlarla dolu kamyonlar. Bir ara yol kenarlarındaki fabrikalara, yüksek binalara kayar kamera... Sonu hep SA ile biten fabrikalar, binalar ve gözleri hep uzaklara bakan insanlar arasında gidip gelir kamera bir süre. Nihayet işçiler bizim bildiğimiz adıyla Adana olan, kamerada görünen ve gerçekte de öyle olan AdaSA'ya varırlar...

Mavi şimşekler çakan koyu karanlıklara sicim gibi bir yağmur yağıyor, ırgat yüklü tren aydınlık pencereleriyle, bozkırda Çukurova'ya doğru akıyordu.

Orhan Kemal, "Bereketli Topraklar Üzerinde" kitabının giriş kısmında bir yerlerde, böyle katıyordu; kadere kırk beş giden, üç arkadaşı diğer işçilerin arasına...

Bugün gazetelerde, radyoda, televizyonlarda; dinleyip izliyoruz, onların mevsimlik işçilerin yol maceralarını, ölüm maceralarını.

15 Temmuz 2015 tarihli Gündem gazetesinde şöyle bir haber yer alıyor; "Bir hafta önce Manisa'da 15 işçinin ölümünden ders çıkarmayan kaderci yönetim anlayışı dün üç işçinin ölü-

müne, onlarca yaralıya seyirci kaldı." Aynı haberin devamında Konya Karapınar'da başka bir kazada on sekiz işçinin yaralandığından bahsediyor. Aynı haberi geçen Özgür Gelecek gazetesinde son bir haftada ölen tarım işçisi sayısının 50'yi aştığı söyleniyor. Başka gazetelerde başka başka geçiyor; başka başka haberler... Onlar her sene değişmeden ölüyor, kazalar da. Her daim çalınıyor kulaklarımıza ölümleri...

Şükür kazadan kurtarana, kazasız var-

dirana... Baharın bereketine, kavuşturana... Sabancı'nın Adasının uçsuz bucaksız uzayan tarlalarında boy veren filizlerden, bol ağaçlı bahçelerin de dallarda sarkan meyvelerden hoş kokular gelir burunlara. Başkasının Eskişehir'inden Ankara'sına güzel görüntüler görür gözler. Ortağı çok İzmir'de kimlerin olduğunu bilmediğim Karadeniz'de yolları çevreleyen tarlalar, bahçeler ne güzel...

Ah birde güzelliği bozan naylon, bez, paçavralardan yamalı yamasız görüntü kirliliği olmasa... Çadırlar olmasa... İşçilerin içinde yaşadığı çadırlar... Hani her bahar Kürdistan'dan yollara düşen, kimileri yollarda ölen işçiler

olmasa... Kocaman dünya da ekecek toprak bulamayan topraksızlar... Bu paçavralarıyla, ekin denizlerimizin etrafını kirliletmeler. Her tarafın ışığa boğulduğu çağımızda, çoğu yazlarını ışısız geçiren işçiler... Sıcaklığın altında 12 saat çalışan, terle yıkanan, banyosuz yaşayan... İçtiği sudan ishal olan... Böcek ilaçlarından zehirlenen işçiler... Çalışmak için okulu her sene erken bırakıp, geç başlayan, çoğu lisede okumayı bırakan çocuk işçiler... Ağır işlerden, uzun çalışmaktan çoğu ölü doğurmanın acısını tatmış, tacize

Sanırım tarla kenarlarından geçen; lüks otomobillerinin filmli camlarından böyle bakıyorlardı; şehir sahipleri ve kandırdıkları. Gerçi böyle bakmasalar kendileri işçilerle görüşmez mi? Görüşür. Ne gerek var; aracıya...

Boş ver Allah'a Peygamber'e. Doymaz karnımı Allah, Peygamber. Var buranın bir adeti...

"Doğru" dedi Yusuf. "Her yerin kendine göre bir adeti olur."

"Tamam. Haftadan haftaya ne zaman alacaksınız paracıkları."

...

"Vereceksiniz bana hak, ırgatbaşı hakkı!"

Orhan Kemal'in kitabında işe giren üç arkadaş girdikleri ilk işlerinde böyle karşılanırlar. O işten ayrılıp başka bir işe girdiklerinde ise; artık iki arkadaşlıklar. Köse Hasan öldü ölecektir. Islak pamuk taşımaktan, zatürreden...

Yusuf'a döndü:

Sen de temel kazısında. Gündelikleri keşiştiniz mi?

Yusuf "keşiştik" dedi. "Üçer lira"

Amele çavuşu az olduğunu bildiği halde "iyi" diye başını salladı. "Onu da söyleyeyim burada bir adet mahlum ya, her yerin bir adeti olur..."

Gene Yusuf:

"Doğru, olur"

"Paradan paraya beni kollamanız lazım"

İkinci işte de böyle karşılanırlar. Onlar ne yapsın adetler geçmişten gelirler. Onlar ise oraya sonradan varmışlardır.

Yılmaz Güney'in Endişe filminde ise aracı alacağı payı arttırmak için işçileri greve ikna eder. Tabi kendisi ağanın karşısında sözünü dinletemeyen "gariban"... Çiftçi başına para karşılığında kadın bir işçiye ayarlamaya çalışır... Görevi aracılık o ne yapsın...

Bu adet bugüne kadar sürer gelir. Baharın canlılığı onlara, aracılar da can katar. Kaşınmaya başlayan elleri paranın habercisidir. Zira verdikleri işçi sayısına göre patrondan, işçilerin maaşlarına göre de onlardan alacaklardır paylarını. Tabi bir de türlü yollar türlü yollardan ek gelirler vardır. Dedik ya bir eski adet, bugün de süren.

"Zaten günde 22 TL alıyoruz. Onun da %10'unu Dayıbaşına veriyoruz."

tecavüze uğrayan kadın işçiler olmasa... Beyin kanamasından, kalp krizinden ölen yaşlı, genç işçiler... En çokta ekmek ve çay tüketen, et bulamayan işçiler olmasa...

Gelip bu bereketli topraklarımızın bereketini, gözlerimizin güzelliğini, burunlarımıza gelen hoş kokuları bozmasalar... Ah olmasalar... Aldığının %10'unu da asalak yaşayan bir tabakanın mensuplarına vermek zorunda bırakılan işçiler olmasa... Kürt oldukları için ezilen işçiler olmasa... Topraksızlar olmasa... Hep sonu dert olanlar olmasa...

Bu cahil takımı, ayak takımı olmasa...

Küçük ağa yanı başında kavuşuk elle-riyle dikilen ırgatbaşıya döndü.

"Aferin Cemo. Bitir bu işi bu hafta, gerisine karışma!"

Irgatbaşı gururla: Millete soluk al-dırıldığı yok ırzıma nikahıma, dedi. Senin canın sağ olsun. Bende Cemoy-sam bu iş bu hafta tamamdır!...

...

Irgatbaşı da çalışmanın hızına kendi-ni kaptırmıştı. Tempoyu daha da hız-landırmak, ağanın gözüne büsbütün girmek için: Devir, devir, devir!!! Diye bağırırdı. Ha babam, kardaşlarım ha, ha babayığitler ha, ha aslanlar ha!!!

"Devir ha, devir ha, devir!"

"Ha, ha, ha, ha!!!"

İş hızlandıkça hızlandı, baş döndürü-cü bir hal aldı.

...

Sıcak havaya önce taze bir kan kokusu yayıldı. Ali'nin sol bacağı ta kasıktan yoktu artık. Bir takım et, sinir, kemik kanlı paçavralar sarkıyor, kesik bacak-tan oluk gibi kan fışkırıyordu.

Üç arkadaşın ikincisi de böyle bir ka-zaya kurban gider. Belki o sıra orda bulunan küçük ağa arabasının kirle-neceğini düşünmeyip arabaya alsa, Pehlivan Ali kurtulurdu, kim bilir. Belki o kazadan kurtulurdu ama Topal Ali olarak sürünmeye devam ederdi. Olmadı, yine ölümle bitti. Olan ise işe oldu. Bugün de olduğu gibi o günde öyle oldu.

Dedik ya her zaman hep aynı çalınan bir türkü bu. Sözlerinde, havasında çok bir değişiklik olmadan dinletilme-ye devam ediyor. Dertli dertli, "ah"lı, "vah" lı çalınan türkü. Egemenler hep bu havalarda çaldırır bu türküyü...

Yalnız bu türkü kitapta da yaşamda da hep bu havada çalmaz. Buna da biz "kader" diyelim...

Hele O; güneşin kızarttığı esmer ten-ler; toprağın sertleştirdiği nasırlı eller; açlığın çöktürdüğü avurtlar; yokluğun büktüğü boyunlar; siska, zayıf, dal be-denler; sıcaktan kuruyan damaklar, ağızlar; tozdan, terden, böcekten kaşınanlar; susmaya mahkum bırakılan-lar; her zaman hep aynı dertli hava-lar da dinletilen bu türküyü bir isyan havasında söylesinler bir de o zaman dinleyin; bu türküyü...

"Ulan kimin işinde oldu, bu" diye sorsunlar. O zaman dinleyelim bu tür-küyü. Şamdinler, Zeyneller tutuştur-sun tarlaları...

Görün; o zaman... Pek muhterem "küçük" ağaları, bey efendicikleri...

Hasan Ataş (Şerzan)

Fransız Ordusu Önümüzdeki 10 yıl için "Simetrik Savaş" Öngörüyor

Fransız Ordusu Genelkurmay Baş-kanı Thierry Burkhard, Haziran 2019'dan bu yana ilk kez basına açıklamalarda bulundu ve önü-müzdeki on yıllık süreç için oluşturu-duğu planlamadan bahsetti. Onun için bu dönem isyanın, gerilla sava-şının ve asimetrik savaşın sonu nite-liğinde. Bunların yerine artık "Dev-lete karşı Devlet", yani simetrik savaş var. Burkhard açık-ça Rusya ve Çin'e karşı katı önlem-lerden bahsetti ve ABD ile ilgili bir yo-rumda bulunmadı. Bir müttefik her zaman bir karşıta yeğ midir? Garan-tisini veremeyiz.

Öncelikle emperyalist krizin ge-nel yönelimini görmek gerekiyor. Dünya savaşa doğru gidiyor. Kapi-talizmin genel krizi ekonomik kriz üzerinden açıklanıyor ve kriz sava-şa dönüşüyor. İşin özüne dönmek lazım: İşçilerin sırtından sağlanan kâr biriken sermayeye dönüşüyor. Dolayısıyla ortada çok fazla serma-ye birikmiş halde duruyor. Bu ser-mayeyi ihraç etmek, bağımlı ülke-lere sokmak gerek. Fransa için işin bu kısmı Balkanlar'da, Mağrip'in

ciddi bir bölümünde ya da siyah Afri-ka'da hallediliyor.

Fakat kriz ortaya çıktığında, birçok farklı emperyalist ülke toprağını ge-nişletmek için yükleniyor, aşırı birik-miş sermayeyi ihraç etmeye devam ediyor ve yeni pazarlar elde ediyor.

Bu anlamda kapitalist dünya dur du-rak bilmeden savaşa doğru gidiyor. Dışsal müdahaleler bizim bu görü-şümüzü doğrular nitelikte. General Burkhard da durumu gösteriyor: "Daha fazla tanka, daha fazla füze-ye, daha fazla eğitilmiş askere ve en iyi ya-pılanmaya ihtiyaç var."

Öte yandan medyada çelişkiler kes-kinleşmiş durumda. Çin hakimiyetine karşı, "ezilen" Fransaya karşı AB'yi yöneten Almanya'ya karşı, kendi kö-şesinden planlar yapan Rusya'ya kar-

şı... Propaganda 1. ya da 2. dünya savaşlarıyla ilgili bize okullarda öğ-retilenlerden daha incelikli değil.

Yalnızca işçi sınıfı savaşı durdurabili-r. Silahları, tankları, uçakları üre-ten onlar; ordunun besinini üreten onlar, savaş lojistiğini sağlayanlar onlar.

İşçi sınıfı olma-dan savaş olmaz. Fakat Fransa'da işçi sınıfı en iyi dönemde değil, örgütsüz ve daha da kötüsü polis ve ordu temelli savaş politikasının ana partilerinden olan Ulusal Cephe'ye sempati duyuyor.

Herkes farkına varmalıdır ki: Dünya üçlü bir fela-kete doğru gidiyor: 1929'dan daha kötü bir ekonomik kriz; ekolojik kriz ve dünya savaşı. Her gelişme bizi felaketlerin birikime doğru gittiğini düşünmeye itiyor ve koşullar bize boş zaman bırakmıyor. İşçiler ve devrimciler Birleşik Cephe etrafın-da örgütlenmeli ve işçi sınıfının bü-yük örgütünü kurmalı!

Kaynak: Halkın Davası-Fransa (La Cause Du Peuple)

Filipinler'de Çıkan Çatışmada Yeni Halk Ordusu'na Bağlı 5 Gerilla Ölümsüzleşti

HABER MERKEZİ- Filipinler Komünist Partisi'ne bağlı Yeni Halk Ordusu – Apolinario Gatmaitan Komutanlığı yaptığı açıklama ile 5 gerillanın ölümsüzleştiğini açıkladı.

18 Haziran saat 13.00 civarında yaklaşık 100 asker ile bir eve bas-kın düzenlendiği ve çıkan çatış-mada 5 gerillanın ölümsüzleştiği açıklandı. Yeni Halk Ordusu'nun açıklaması şu şekilde:

"Onların yiğit eylemleri, kitleler ve yoldaşlarımız için Yeni Demok-ratik Devrim'i zafere kadar daha yüksekler, durmadan ve yorul-madan sürdürmeleri için ilham kaynağı olmuştur.

Bir devrimin kanlı olması normal-dir; Yeni Halk Ordusu, kendi ya-

şamlarını feda etmekten çekinmez-ler, çünkü bu acı, bu yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkede acıya kayıtsız kal-maktan çok daha değerlidir. Başkan

Mao Zedong'un dediği gibi; 'ölümleri Tay Dağı kadar ağırdır, çünkü kanları aşağı akacak ve binlerce kırmızı sa-vaşçıya çiçek açacaktır.'

Kuşkusuz Filipinler Devleti bunu zafer olarak ve devrimin zayıfladığı konusunda ısrarcı olacaktır. Ancak Filipinler Komünist Partisi liderliğinde devrim mücadelesi, Duterte ve onun tiranlığı devlet terörizmine karşı en geniş birleşik cepheyi alarak daha güçlü ilerleyecektir. Egemen sınıfların anlamadığı şey, devrimin 51 yıldır birkaç kişinin çabası değil, kırlardan, en azgın sömürü nedeniyle isyan etmeye zorladığı milyonlarca köylü tara-fından olmasıdır.

Adaletsizlik direnişi doğurur ve Halk Ordusu geliştikçe kötüleşen açgözlülük şüphesiz kendi mezarını kazacaktır."

Ay Akşamlı Haziran'ı Ölümsüzlük Şiarlarıyla Kızılaştıran Munzur, Kinem ve Yurdal'a..

Anlamak lazım gidenlerimizi. Çok sık kullanırız bu üç kelimeyi ama iş anlatmaya geldiğinde çokça zorlanırız. Hani anlatmanın ağırlığı mı, layıkıyla anlatamayacak olmanın kaygısı mı bilemiyorum. O kadar ortak anı oluyor ki bazen bir kuyuyu iğneyle kazmak kadar zor oluyor, içlerinden hangisini anlatacağını bilmek. Ama yine de bir yerden anlatmak gerek.

Zor diyorum, çünkü Munzur (Ferdî Karacan) gibi bir yoldaşı anlatacak tasviri yapmak gerçekten zor. Partiy-le tanışalı birinci yılını doldurmadan gerillaya katılan, teorik, politik ve ide-

anlardınız. Kitle toplantılarında da çok fazla konuşmayan, birkaç sözle ikna kabiliyetini çok iyi kullanan yoldaşlardandı. Öyle ki bir köy evinde yürütülen "silahlı mücadeleyi bırakın, sizde ulusal hareket gibi meclise girin" tartışmalarında kendisinden çok daha deneyimli bir yoldaşın, köylüleri ikna çabasında zorlandığını görüp, kısaca söylediği bir sözle bütün tartışmaya nokta koyması gibi. O an, evde bulunan köylülerin yüzünü Kinzir ormanlarına çevirmiş ve "iyi bakın o ormanlara, oradaki gerillalar olmasa onlar bu kadar güçlenip meclise mi girebilirlerdi?" diyerek adeta gerilla savaşının gücünü, bir cümleyle anla-

zur'un aksine konuşmayı çok seven ama bir o kadar da pratikten geri durmayan, Komsomol'un gözü, "Karakızı"ydı. Ölümsüzleştikten sonra hazırlanan otopsi raporunda, belirtilen "çatal yürekli" oluşu, partisine, devrime ve halka inancıyla bütünleşince onu, yaşamını tereddütsüz feda eden bir militan yapmıştı onu.

Kinem'i anlatmak, kendini yeniden yaratan, düştüğü yerde kendisiyle hesaplaşarak, dermanı partisinde arayan bir militanı anlatmaktır. Çocuk yaşta tanıştığı mücadeleden, genç yaşta yaptığı feodal bir evlilik nedeniyle uzaklaştırılmaya çalışılan Kinem

yordu ki yaz faaliyetine çıkarken dahi bu heyecanını köreltmemiş ve büyük bir coşkuyla dahil olmuştu Ovacık faaliyetine.

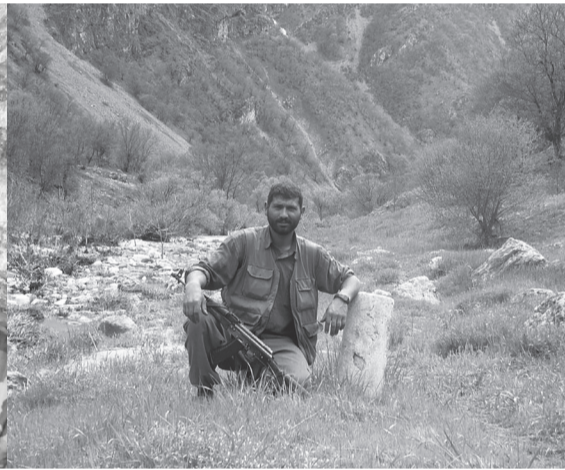
Hemen tüm yoldaşlarda olduğu gibi Munzur ve Kinem yoldaşında gerilla yaşamına adım attığı anda doğal öğretmenlerindendi Muharrem (Yurdal Yıldırım) yoldaş. On üç yıllık gerilla yaşamının biriktirdiği deneyimlerini aktarmakta o kadar cömertti ki onu tanıyan, onunla mücadele safalarında yolları kesişen her yoldaş, askeri gelişiminde Muharrem yoldaştan bir iz taşıymaktaydı. Karadeniz'den Der-

sim'e uzanan gerilla yolculuğunda askeri tecrübe ve birikimi kadar, kitlelerle kurduğu bağda da onu tanıyanlar üzerinde, derin izler bırakmasını bilmişti. Hani bazı yoldaşlar için "halk insanı" denir ya. Muharrem yoldaş da öyleydi işte. Tanımayanların bile tanımak istediği, tanıyanların her fırsatta onu bize anlattığı bir yoldaş.

Öylesine iz bırakmıştı ki; bir köylünün, Muharrem yoldaşın ölümsüzleştığının ertesi günü firar edip evlerine gelen unsurun, aynı çatışmadan kaçtığını düşünerek, eline aldığı bıçakla onu öldürmeye kalkışacak ve kendinden vazgeçmeyi bilecek pratiğinde olduğu gibi sevmişlerdi onu.

Zaman hızlıca akıp gidiyor. Mücadele ise her zamanki kararlılığıyla sürüyor. Ölüme yürüyenlerimiz bize yaşamak kadar, yaşamak için kendini feda etmeyi, devrim için gemileri yakmasını bilmeyi öğütlüyor. Tıpkı 29 Haziran 2010'da Munzur ve Kinem, 29 Haziran 2011'de HPG gerillası Mazlum Erenci (Hewal Yılmaz) ile birlikte ölümsüzleşen Muharrem yoldaş gibi. Ay akşamlı Haziran'da uğurladık onları ölümsüzlüğe. Ama dün gibi sıcak anıları, yaşarken taşıdıkları umut ve inançlarıyla hep yanımızda olacaklar. Ölümsüzleşenlerimizin bizlere verdiği güç, teslim ettikleri mirasla bugünü değil, geleceği hedefleyen mücade-lerin birer öznesi olmak onları anmanın en iyi yolu olacak, yazdığımız her cümleden, söylediğimiz her sözden daha iyi anlatacağı onları. Çünkü her pratiğimizde biraz da onlar olacak.

Bir Partizan Okuru

olojik olarak henüz çok deneyimsiz olmasına rağmen, hesabın, kitabın olmadığı, arkasına bir an bakmadan, tereddütsüz her görevi elinden geldiğince yapmaya çalışan, hani gemileri yakıp kendini tereddütsüz adayınlar var ya... "Sıra neferleri." Galiba Munzur yoldaşı anlatacak en iyi tasvir bu olsa gerek. Nazım'ın deyişiyle mücadele bütünlüğü içinde "ne önde ne arkada" oldu. "O hep yanımızda, yanı başımızda"ydı. Ama gerilla yaşamında da bir an olsun arkada durmadı. Dahil olduğu bütün gerilla birliklerinde hep en öndeydi, öncümüzüdü. Hem de duyarlılığı ve dikkati, pratik manevraları ve arazi hakimiyetiyle adeta öncü öğretmenlerimizdendi. Belki hiçbir yoldaşa eğitmen havasında yaklaşmaz, çekinir ve çok fazla konuşmazdı ama onu izleyen yeni gerillalar, pratiğinden çok şey öğrenirlerdi. Ateş yakmakta zorlanan bir gerillanın yanına usulca yaklaşır, bir yerden kendisi de tutar birlikte ateşi yakmaya yardımcı olur ama onun bu yardım çabasını ancak ateş yandıktan sonra yardım etmiş olmanın ve birlikte ortak iş yapmanın mutluluğunu hissettiğiniz gülüşünde

tarak köylülere söyleyecek söz bırakmamıştı. Konuşmaz dedik ya Munzur yoldaş için pek fazla. Aynı şey düşmana karşı da öyleydi. Bazen bir mermi bile sıkmadan düşmanı o kadar çok korkutursunuz ki, Munzur yoldaşın gerillaya katılımının ertesi günü ortaya koyduğu pratikte böylesiydi. Yeni katılmışlar ve bir ihbar sonucu çok büyük bir operasyonun içinde kalmışlardı. Daha silahı ellerine alalı 12 saat olmamıştı. Tüm gün manevralarla operasyonu atlatmış ve düşman geri çekilme hazırlığı içindeydi. Yaptıkları manevra sırasında, henüz çekilme aşamasında olan bir düşman kolunun en arkasındaki askerle göz göze gelmiş ve o an ne yapacağını bilemeden aklına ilk geleni yaparak düşmanı arkasına bakmadan kaçırmıştı. Göz göze geldiği düşman askeri, Munzur yoldaşın elindeki kleşini havaya kaldırarak göstermesinden korkmuş ve kaçmıştı. Her ne kadar gerilla birliği içinde bu "eylem tarzı" bir espri konusu olsa da operasyonun ertesi günü Hozat'ta "TİKKO'cular askere silah göstermiş, asker korkup kaçmış" diye konuşulan konulardan birisi olmuştu.

Kinem (Çiğdem Yılmaz) ise Mun-

yoldaş, belki de kendisiyle çok zor bir hesaplaşma içinden çıkarak soluğu aldığı dağlarda, yeniden doğumunu muştulamıştı.

Katıldığı gerilla birliğinin en genç üyesiydi. Biraz çocuk masumluluğu ile kısa denecek bir zamanda Eylem (Sefagül Keskin) yoldaşın deyişiyle gerilla birliğinin "Nazlıcan"ı olmuştu. Öğrenci kökenli olmanın dezavantajıyla, yaşamın bazı ayrıntıları zorlarsa da o ayrıntıları zorlayıp gerilla yaşamına adapte etmek için kendisini hiç sakınmamıştı. Araştıran, inceleyen, kendisini sürekli geliştirme çabası içerisinde olan Kinem yoldaşın gerilla yaşamı çok uzun sürmedi ama, o yaşadığı kısa zaman diliminde hep hayalini kurduğu gerilla faaliyetini iliklerine kadar yaşama çabası içerisinde oldu. 2010 baharında Aliboğazı'nda YJA-STAR gerillaları ile savunma amacıyla ortak bir konumlanış içerisindeydiler. Konumlandıkları tepenin karşısında bulunan düşman mevzilerine döşedikleri mayının kumandasında bekliyorlardı. Gerilla yaşamındaki bu ilk askeri pratik faaliyetinin öğrettiklerini o kadar coşkuyla anlata-

Karadan Denizlere Esen Bir Rüzgar:

KAZIM KOYUNCU

Otuz üç yaşındaydı Kazım Koyuncu; yıllardır müziğin içinde olmasına karşın 2000'li yıllarda Gülbeyaz, Sultan Makamı gibi televizyon dizilerine yazdığı müziklerle ünlenmişti.

Karadeniz'in hırçın çocuğu diyorlardı ona; demokrasi adına atılan birçok adımda müziğiyle, fikirleriyle yer alıyor; Fırtına Deresi'ne yapılacak sant-rali protestodan, insan hakları ihlallerine karşı çıkmaya kadar bir dolu etkinliğe destek veriyordu.

Müzikte de birkaç halk müziği sanat-

çısının tekelinde kalmış Karadeniz bölgesinin müziğini, evrensel normlarda yorumlamayı deneyerek, önemli çıkışı yapmıştı.

1972 Artvin/Hopa doğumlu Koyuncu, yirmi yaşında Dinmeyen adlı müzik grubuna katılmış, 1993'de Mehmedali Barış Beşli ile Lazca müzik yapmak amacıyla Şuku Grubunu kurmuştu. İki arkadaş bir yıl sonra araları-

na İlhan Karahan ve Metin Kalaç'ı da alarak grubun adını Zuğuş Berepe'ye (Denizin Çocukları) dönüştürmüş ve 1995 başında Va Mişkunan (Bilmiyoruz) albümüyle Lazca rockın ilk örneğini vermişti. Lazca'yı yaşatmak amacıyla Lazca rock yapıyorlardı. Plak şirketleri ise bu soundu 'Soft Laz Rock' diye tanımlıyordu.

O günlerde grup elemanları Laz dilinin yaşatılmasına rock yoluyla katkıda bulunmayı amaçladıklarını, rock müzikteki dinamizmle yöre insanının enerjisinin örtüşüğünü görünce he-

yecanlandıklarını anlatıyor, Lazca'nın rockın sert söyleyişine de uygun olduğunu belirtiyorlardı.

Dört yıl içinde Zuğuş Berepe, kamuoyuna pek yansımaya da önemli işler yaptı ve konserlerle hedefini gerçekleştirmeye çalıştı. Bu etkinliklerden Brüksel konseri sırasında canlı kayıt edilen parçaları, kısıtlı sayıda bastırdıkları; Bruxel Live (1998) adlı albümde bir araya getirdiler.

Gruptaki eleman sayısı arttıkça müzikal yapı da güçlenmişti. Kazım Koyuncu (vokal, akustik gitar), Cafer İşleyen (bass, vurmaları, şüt), Gürsoy Tanç (elektrikli gitar), Uğurcan Sezen (klavye), Zülfikil Murat Dilek (davul), Metin Kalaç (kayıt) Lazca'yı yaşatmanın yanında aşk şarkılarına katılan sert söylemli yapıtlar ve modern rock anlayışı üzerine oluşturdukları çizgiyle de kabul görmeye başlamışlardı.

Zuğuş Berepe, Va Mişkunan albümünden dört yıl sonra İğzas (Gidiyor) adlı albümüyle bu çabayı listelere taşıdı. Yedi Lazca, bir Hemşince, bir de

Türkçe sözlü parçadan oluşan albümün müzikal zenginliği, rockın çeşitli tonları arasında, akıllıca gidip gelen sesiyle 1998'in en iyi yerli yapıtlarından biri oldu. Lazca'nın öne çıktığı kültürel bir misyonun yanında sıkı bir rock albümü özelliği de taşıyordu İğzas.

Grup, 2000'lerin başında dağılınca, kurucularından Kazım Koyuncu yoluna tek başına devam etmeyi kararlaştırdı ve solo albümleri Viya (2002) ile Hayde'yi (2004) yayımladı. Anadolu Rock'a kayan sesiyle ürettiği müziği kısa sürede büyük ilgi görüp, yaptıkları geniş kitlelere tam ulaşmaya başlamıştı ki hastalandı Koyuncu. Akciğer kanserine yakalanmıştı.

Pes etmiyordu; tedaviyi sürdürürken Trabzonspor için marş bile yazmıştı. Ancak günden güne direnci zayıflıyordu; adına düzenlenen konsere çıkamamıştı. Sonunda 25 Haziran tarihinde ajanslardan şöyle bir başlık düştü: "Karadeniz'in bağrına döndü..."

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Cevher Yaşar: Proletarya Partisi sempaticanı olarak faaliyet yürüten Cevher Yaşar, Dersim Mazgirt'e bağlı Pulan köyü doğumludur. 8 Temmuz 1985'te Dersim Mazgirt Germisi'de işkence ile katledilmiştir

Efendi Diril: 30 Haziran 1980 tarihinde İstanbul Kanarya'da katledildi. 1956 yılında Dersim'in Ovacık ilçesi Hülüküşağı köyünde dünyaya gelen Efendi Diril, henüz çocuk yaşlarda tanıştı faşizmin zulmüyle. Birçok eylemde aktif rol alan Efendi Diril, 1978 yılında Parti Üyesi olduktan sonra da çeşitli askeri eylemlerde yerini aldı. İstanbul Bölgesi örgütlenme komitesinde yer alıyordu. Yiğit, militan, fedakar mücadelesiyle kısa zamanda düşmanın korkulu rüyası haline geldi. İstanbul Kanarya Çakar sokağında vücuduna

20 kurşun sıkılarak katledilmiş vaziyette bulundu. Cenazesi daha köye varmadan Ovacık Merkez'de görkemli bir tören düzenlendi. 2000'i aşkın kitlenin hep bir ağızdan attığı "Efendiler Ölmez" sloganlarıyla uğurlandı

BARGİNİ ŞEHİTLERİ

Hayrettin Bakış komutasındaki gerilla birliği 29 Haziran 1985 tarihinde Hozat'ın Bargini köyüne yakın bir mezrada konakladığı sırada, bir işbirlikçinin, ihbarı sonucu TC askerleriyle Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada Nihat Topuzoğlu ve Metin Eker ile birlikte şehit düştü.

Nihat Topuzoğlu: 1961 yılında Dersim Ovacık Topuzlu köyünde dünyaya geldi. Kod adı Mazlum'dur.

Yurtdışından kısa bir süre önce ülkeye dönmüş ve kavganın denizine atılmıştı.

Metin Eker: 1962'de Dersim Hozat Ergen (Geçimli) köyünde dünyaya gelen Metin Eker, Cenk ve Gözlük kod adlarını kullandı. Genç yaşlarda tanıştığı Proletarya Partisi'nin düşüncelerine gönülden bağlıydı.

Hayrettin Bakış: Çok genç yaşlarda Proletarya Partisi'nin düşüncelerinden etkilendi ve kısa sürede örgütlü faaliyete başladı. Bu faaliyet içerisinde düşmana esir düştü, hapishaneye konuldu. İki yıla yakın bu koşulları yaşadı ve 1980 sonlarında çıktı. Hapishane sürecinde sürekli okuyor, araştırıyor, yoldaşlarıyla tartışıp birçok şey öğreniyor, kavriyor, ideolojik ve siyasal olarak yetkinleşiyordu. Kendisini "dışarı"daki sınıf mücadelesine hazırlıyordu. Hapishaneden çıkınca ilk işi partisi ile bağ kurmak oldu ve örgütlü faaliyete bıraktığı yerden devam etmekte tereddüt etmedi. Artık kırsal alanda görevlendirilmişti ve Dersim'e gelmiş, gerillaya katılmıştı. Cuntanın gelişinden aylar sonra yapılan

2. Konferans'tan sonra çeşitli kararlar alınmış ve buna uygun görevlendirmeler yapılmıştı. 1981 yaz sonlarından itibaren Proletarya Partisi birçok alanda alınan kayıplar sonrası önemli darbeler yedi. Ancak Dersim'deki büyük ve yoğun operasyonlara rağmen, kırsal alan oluşu ve kitle desteğinden dolayı kayıp almıyordu. Ancak şehirlerde düşmanın çok yönlü saldırıları sonucu önemli kayıplar alınmıştı. Ağır faşist terörün bütün hızıyla sürdüğü, devrimci hareketin çok ağır kayıp aldığı, kitlelerin önemli ölçüde sindirildiği koşullarda, Proletarya Partisi'nin daha iyi korunabileceği, örgütlü gücü ve silahlı gücünün başında olmanın önemini görüp, onda diretenlerden biriydi Hayrettin Bakış. Hem hedefe ilerlemek hem keşmekeşliği önlemek ve ortaya çıkan her karmaşayı çözmek, hem de fırtına ve azgın dalgalarda gemiyi batırmamak için, geminin dümenine daha sıkı sarılıp usta bir kaptanın engin tecrübesiyle, engellerle ustaca boğuşup yoluna devam etmesi için görevinin başında olmalıydı.

HESAP SORMA BİLİNCİYLE KAVGAYI OMUZLUYORUZ!

Ezilen halk kitlelerinin egemenlere karşı yürüttüğü kurtuluş mücadelesi boyunca tarih nice kahramanlıklara, nice katliamlara tanık oldu. Nicemiz zalimin zavallılığıyla, tutuşturduğu ateşlerde diri diri yandı, sehpalarda ölümü kucakladı, bedenine saplanan kurşunlarla her biri bir tarih oldu bizlere. Baş eğmezliğin, kurtuluşun, onurun tarihi...

İngiliz sömürgeciliğine karşı Fransız halkının yurtseverlik simgesi haline gelen, Fransız feodallerinin sinsi entrikalarıyla katledilen Jeanne d'Arc gibi bizim de diri diri yakılanlarımız oldu.

Siyonist İsrail askerleri, diri diri yaktı Filistin halkını, tıpkı Hitler'in Yahudileri yaktığı gibi. Biz bu coğrafyada da yabancı değil katliamların, halka reva görülen acıların, yaşatılan zulümlerin... Bir halkın kültürünün, umudunun yakılmaya çalışıldığı Sivas Katliamı da

bunlardan sadece biridir, ne ilk ne de son olan...

Tarih 2 Temmuz 1993. Hava sıcak mı sıcak, hava bunaltıcı. Yazın kavurucu güneşli günlerinden bir gün. 2 Temmuz'da daha da sıcak hava. Etkinliklerin ikinci günü, Sivas'taki sağ eğilimli yerel basında (Hürdoğan, Bizim Sivas, Hakikat, Anadolu, Yeni Ülke, Taraf) halkı tahrik edici başlıklarla bezenmiş haberler çıkıyor. Saldırganlar, saldırıya geçmek için koşulların yeterince olgunlaştığı kanaatine varıyorlar. Sivas başka bir ruha bürünüyor. Sokaklar, kahveler, meydanlar ve parklar gözlerinde "kıyam" sancısını taşıyan ve sakallarını suratlarında bir yağlı ilmek sabırsızlığıyla sıvazlayan, karanlık çağların, peygambere kölelik döneminden çıkıp da gelmiş yüzlerle doluyor ve 2 Temmuz Cuma günü saat 13:30'da değişik camilerden akın akın gelen saldırganlar ellerinde sopalarla Kültür Merkezi'ne saldırıyor, Kültür

Merkezi'nin camlarını, kapılarını yerle bir ediyorlar. Gözlerini kan bürümüş saldırganlar dışlerini gıcırdatarak parçalayacak insan arıyor. Yeni katılımlarla sayısı 15 bine yaklaşan kitle şeriat istemlerini ve sloganlarını haykırarak etkinlik konuklarının kaldığı Madımak Otel'i'ne yöneliyorlar. Otel önündeki araçları ateşe veriyorlar önce. Sonra insanlık yanmaya başlıyor Madımak'ta.

Otelde bulunanlar telefonla Sivas Valisi'ni, Emniyet Müdürü ve diğer yetkilileri arayarak önlem alınmasını istiyor. Başbakan, İçişleri Bakanı ve Milletvekillerini arıyorlar. Otelde bulunan Aziz Nesin de Başbakan Yardımcısı Erdal İnönü ve Çalışma Bakanı Mehmet Moğultay'la görüşerek can güvenliklerinin sağlanmasını istiyor. Ulaşılan her yetkili, "Korkmayın, her türlü önlem alınmıştır", "Olaya hakimiz" yanıtını veriyor.

Önceden hazırlanan, devlet eliyle gerçekleştirilen bu katliamda ateşlerin dili konuşuyordu Sivas'ta. Kimilerine göre ateş, temizliği, temizlenmeyi ifade eder. Ama o gün ateş, alevler yok etmeyi, kirlenmeyi, çürümeyi, faşizmi, faşizmin kan emici yüzünü yansıtmaktaydı.

İnsanlık suçu olarak tarihe geçen Sivas katliamı halkların zihninde derin ve unutulmaz izler bırakmıştır. Katliamların sorumlusu devlet, mazlum halkın adaletinden kurtulamayacak, döktüğü kanların hesabını bir gün mutlaka verecektir. Nitekim Sivas katliamcılarını taşıyan ring aracının Proletarya Partisi'ne bağlı Halk Ordusu gerillaları tarafından "Partizan Öfkesi"yle cezalandırılması bu hesap sorma bilincindedir. Ancak asıl hesap, bu piyonları yaratan ve yaşatan bu kirli düzenin kaldırılmasıyla sorulacaktır.

Bir Partizan Okuru

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

[f yenedemokrasi1](#)

[@ yenedemokrasi1](#)

[t yeni_demokrasi1](#)

[yenedemokrasi6.net](#)

yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20